

BA-RI-NA-MI-YO-RUZ

Uzun bekleyişlerin ardından yüzyüze eğitime açıldı okullar. İlkokuldan liseye, üniversitelere. Yüzyüze eğitimin yapılamadığı 1,5 sene içinde değişen bir şey yok. Ne sınıf – okul yoğunluklarının pandemiye göre düzenlenmesi, ne temizlik-hijyen... Okullar açılır açılmaz tadilata giren okullar, covid pozitif vakalar nedeniyle daha ikinci haftadan kapanıp online eğitime geçen okullar...

En büyük sıkıntı üniversitelerdeydi ancak... Üniversite kayıtlarının başlayıp KYK yurtlarının açılması, açıldığına da kapasite yetersiz olduğu için öğrencilerin açıkta kalması... Milyonlarca öğrenci özel yurtlara ve ev tutmaya mahkum edildi. Ancak İstanbul başta olmak üzere, son yıllarda kiralardaki olağanüstü artış öğrencilerin eğitim öğretim hayatını başlamadan bitirmek üzere.

Öğrencilerin yaşadığı geçim sıkıntısı, bursların çok

düşük rakamlarda olması, kredi alanların mezun olur olmaz çok ağır bir borç yükünün altında ezilmesi, çoğu öğrencinin çalışması, harçların ve kitap fiyatlarının yüksekliği öğrencilerin geleneksel sorunları. Ve son yıllarda arda ardına gelen öğrenci intiharlarının da sebebi...

Bu dönem bunların üzerine “barınma-ma” sorunu da eklendi. Sosyal medya üzerinden çok sayıda öğrenci kalacak yer bulamadığı için üniversiteyi bırakacağını, kayıt donduracağını paylaşmaya başladı.

İktidar ise bildiğimiz gibi, “elinize, dilinize dursun” diydüğü geçinmiyoruz-barınmıyoruz diyen öğrencilere... Kümes gibi evlere, pahalı özel yurtlara mahkum edilen öğrencilere “5 bin liraya 3-5 kişi ev kiralarsınız” deniliyordu 650 lira burs alan öğrenciye...

“Barınmak istiyoruz” diyen öğrenciler, KYK önüne yatak atıp yatma eylemine başladı önce, sonra 19 Eylül gecesi İstanbul’da parklarda yattı protesto için, banklarda sabahladı.

Polislerin gelmesi gecikmedi öğrencilerin bu eylemine. İstanbul sokaklarında sokaklarda yatan binlerce yoksul, göçmen insan yokmuşçasına, “izin veremeyiz” diyorlar.

Barınma hakkı bile tanınmayan, geleceksizliğe mahkum edilen gençlerimiz de sermayeye yaşama hakkı tanımayacak – tanımayacağız.

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

22 Eylül - 6 Ekim 2021 / S 126 / 2 TL

YA BİZ, YA ONLAR!

Devletin tepesinden, bin küsur odalı Saray’dan “hayat pahalılığı”, “fahiş zamlar” lafları yükseliyor. RTE, “hayat pahalılığının farkındayız” buyuruyor, “fahiş zamlarla mücadele edilecek” diyor! Sanki tüm mesele kerameti kendinden menkul birilerinin keyfi olarak “fırsatçılık yapması” imiş gibi!

Hiç kuşku yok, her daim “gözü açık” çıkar piyasaya. Hızla köşeyi dönmek, çokça kar elde etmek ister. İyi ama, şartlar onlara bu fırsatı sunmasa, kim ne yapabilir ki! Düzenin kendisi, tüm bu çarklar, özel mülkiyet üzerine kurulu değil mi? Adına “serbest piyasa” dedikleri şey, tam da bunu yaratmıyor mu? Toplumun bir ucunda mutlu bir azınlık için devasa bir servet, toplumun geneli için ise dayanılmaz bir sefalet üretmek kapitalizmin değişmez yasası değil mi?

Fahiş zamlar... Hayat pahalılığı... Nedir “hayat pahalılığı”?

Hayat pahalılığı, toplumun büyük bir kesimini oluşturan emekçilerin açlık ve yokluk çukuruna yuvarlanmasından başka bir şey değildir. Çöplerden ekmek toplanması, akşamları pazar yerlerinde atık sebze ve meyvelerden haftalık yiyeceklerinin çıkarılması çabasıdır. İşsizliktir. Çocukların aç gözleriyle gün gün, saat saat bir ömür geçirmektir!

Bunu hiçbir burjuva, sırça köşklerinde yaşayan hiçbir zengin anlayamaz. Hayal bile edemez böylesine korkunç bir yaşamı. İnanılmaz bir savurganlık ve şatafat içinde yaşayan, gününü gün eden, ultra lüks tüketimi “varoluş tarzı” haline getiren bir avuç azınlık için söz konusu değil böyle bir şey elbette. Saraylar, korunaklı villalar, yalıtık rezidanslar için değildir “hayat pahalılığı”.

Öyleyse neden “fahiş fiyatlar” lakırdısı yükseliyor saraylardan? Daha dün, bizzat Saray’ın başındaki zat değil miydi “bizim zamanımızda grevler engellendi” diyerek böbürlenene?

Fahiş fiyat, hayat pahalılığı, geçim derdi... kapitalist düzende emekçi yığınların yaşamlarının değişmez parçasıdır. Ama gün gelir, emekçi yaşamlar artık çekilmez hal alır. Yaşamın kendisi artık ağır bir yük haline alır. İsyandır, vaktidir, ayağa kalkma vaktidir.

İşte Saray’larda yaşayanları böyle konuşmaya, “fahiş fiyatları” dillerine dolamaya iten, sanki tüm yaşananların sorumluları “bir takım fırsatçılar”mış gibi birilerini hedef göstermeye zorlayan budur. Yolun sonuna geldiklerini apaçık görüyor olmalarıdır. Kapıldıkları dehşetli korkudur!

Korkuyorlar. Bu korkunç yokluğun, bu dayanılmaz sefaletin milyonlarca emekçiyi bir uçurumun kenarına getirdiğini çok iyi biliyorlar. Hiçbir yalan, hiçbir propaganda değiştiremez bu gerçeği. O devasa medya gücü kar etmez emekçilerin bizzat etlerinde hissettikleri bu dehşetli yokluğa.

Bu dehşetli korku yüzünden bir yandan yalan üstüne yalan söylüyorlar. Söyledikleri yalanların iler tutar yanı kalmamacasına hem de. Diğer yandan azgınca saldırıyorlar. Korkutmak için, sindirmek için, susturmak için, boyun eğdirmek için...

Grev yapan işçilere silahlı saldırıyorlar. Üç kuruş kazanıp karınını doymak için yerinden yurdundan kopup gelen mevsimlik Kürt işçilere vahşice saldırıyorlar. Sınır ötelinde acımasız suikastlar düzenliyorlar. Her eyleme yasak, her gösteriye saldırı! Baskı, soruşturma, tutuklama... Tek yapabildikleri öldürmek; tek düşünebildikleri emekçileri sindirmek!

Artık “günlük maişet derdinin”, “hayat galesinin” geldiği nokta, bütün bir emekçi sınıfın varlık yokluk noktasıdır. Kapitalist toplumun çelişkileri, işçi sınıfı ve ezilen halkları bir toplumsal devrimin eşğine getirmiştir. Bu aşamadan sonra “hayat pahalılığı” ile mücadele demek, ordu ve polislerle, yargı ve bürokrasi ile burjuva egemenlik aygıtını havaya uçurmak demektir.

Emekçi sınıfların durumlarında kalıcı bir iyileştirme yapmak isteyen herkes bu bilinçle kavgaya soyunmalıdır. Artık orta yol yok. Ya biz, ya onlar; ya devrim ya ölüm!

>>Editör...

DEVRİMCİ ZOR DEVRİMCİ MÜCADELE

Türkiye ve Kürdistan’da ideolojik biçimi dinci-ırkçı bir faşist diktatörlüğün hüküm sürdüğü, önemsiz, varlıkları ihmal edilebilir bir kaç sosyal reformist çevre dışında, genel kabul gören bir düşüncedir.

Faşizm, hangi ideolojik biçim altında olursa olsun, öz itibarıyla aynı çizgilere sahiptir. Faşizm, tekelci sermayenin açık, kanlı, şoven, saldırgan terörist diktatörlüğüdür. Türkiye ve Kürdistan’da var olan olgu budur.

Daha İyi Bir Dünya İçin

C.Dağlı

2

Uyanın Uykudan Aslanlar Gibi

Aybel Gül

5

Afganistan’dan Sonra İdlid

Taylan Işık

6

Göçmenler ve “Göçmenler”

Sena Demir

6

Veniyi İnşaa Etme Vakti

İ.Cevat Çetiner

7

3

DAHA İYİ BİR DÜNYA İÇİN

G. DAĞLI

BAŞYAZI

Eski toplumu yıkmak, tek başına işçi sınıfının tarihsel rolünü anlatmaz. Anlayışı ve politik görevi varolanı yalnızca yıkmak olarak koyan çeşitli akımlar, zorunlu olarak dağılıp gittiler. İşçi sınıfı ve partisi sorunu şu şekilde belirliyor: Yeni kurmak amacıyla, eski olanı yıkmak. Sınıfların ve sömürünün olmadığı komünist toplumu kurmak amacıyla kapitalizmi yıkmak ya da toplumu dönüştürmek. Asıl sorun, yeni özü eski biçimden kurtarmaktır. Yeni toplumun maddi ön koşulları, eski toplumun yapısında oluşmuş ve olgunlaşmıştır. Yeni olanın doğuşunu hızlandırmak için, onu eski-nin engellerinden kurtarmamız zorunludur.

Eskinin yerini alacak olan yeni toplumu biz oluşturuyoruz. Biz, koşulları tarihsel olarak oluşturmuş olan, yeni ve daha yüksek toplumun doğumunu eylemlerimizle çabuklaştırıyoruz ve oluşmuş olana biçim veriyoruz. Günümüzde, yeni ve daha üstün bir topluma geçişin maddi koşulları her bakımdan olgunlaşmıştır. Bu topluma geçiş ancak **pratik** olarak gerçekleşebilir.

Proletarya devrimci pratiğe, ayaklanma ve devrim yöntemlerine başvurmakla, nesnellikten kopuk davranmış olmuyor. Üretici güçlerin gelişmesi, hem proletaryanın sınıf egemenliğinin koşullarını yaratır, hem de sınıf egemenliğinin ortadan kaldırılmasını. Proletaryanın egemen sınıf olarak örgütlenmesinin ve buna dayanarak sınıfları kaldırmanın koşulları yeterince var. Proletaryanın devrimci eylemi, halk eylemi bu süreci hızlandırır.

Zenginliği yaratan aynı koşullar, bu zenginliğe toplum adına elkoyarak, yoksulluk içindeki emekçi sınıfın ayaklanmalarını da yaratır. Bir kutupta zenginlik birikimi, karşı kutupta yoksulluk birikiminin yol açtığı devrimci sonuçlar, sınıf çatışmasının kaçınılmazlığıdır. Kapitalizm, gelişimiyle birlikte, kendisini ortadan kaldıracak devrimci güçleri yaratır. Bu devrimci güçler ki 20. yüzyıl toplumsal devrimleriyle ve günümüzdeki toplumsal devrimlerle, insanlık tarihinde yeni bir dönemi başlattılar. Emekçi sınıf, daha iyi bir dünya için her yerde, kapitalistlerin sınıf egemenliğine karşı savaş içinde.

Emek-sermaye çelişkinin geli-

şimi, bu çelişkinin çözümünü tüm toplumun önüne getirmiştir. Her gün tanık olduğumuz kapitalizmin krizleri, çelişkilerin ortadan kaldırılmasıyla haktan gelinebilir. Toplumsal devrim, çelişkilerin çözümüdür. Çözüm diyen, devrim demek zorundadır.

Lenin, bir defasında sosyalizmin üst yapısının Rusya'da, alt yapısının ise Avrupa'da olduğunu söyler. Başka şeylerin yanında, şunları da ifade eder: Avrupa'da devrim yapmak çok zor, ama devam ettirmek çok kolay. Rusya'daysa devrim yapmak çok kolaydır ama devam ettirmek çok zor. Lenin'in bu şekilde düşünmesinin maddi temeli var. Avrupa proletaryası, elindeki olanakları ve yaşam tarzını kolay kolay bırakmaz. Fakat orada devrim olduğu zaman, gelişkin maddi temellerden dolayı, devrimi devam ettirmek çok kolay olur. Sovyetler Birliği, sosyalizm gelişkin bir maddi-ekonomik temel bulamadığı için, devam ederken sayısız zorluğun üstesinden gelmek zorundaydı. Sovyetler'de kuruluş sırasında karşılaşılan bu durumla, sonraki tüm devrimler de karşılaştı. Yani bu, hepsinin ortak öyküsüdür.

Günümüzde durum değişmiştir. Kapitalist sistem, maddi koşullar, bir bütün olarak, sosyalizme geçmek için olgundur. Dolayısıyla devrimi gerçekleştirmek kadar, devam ettirmek de kolay olacaktır. Bu topraklarda Halk Demokrasisi ve Sosyalizmin bütün koşulları oluşmuştur.

Kapitalizmi kısmi olarak alt edemeyiz. O bütün ve evrensel bir toplumsal sistemdir. Kapitalizmi bütünsel olarak yıkarak ve yerine daha iyi bir dünya koyarak yenebiliriz. Gündelik küçük başarılarla, daha iyi bir dünyaya geçilmez. Küçük başarıların peşinde koşmak, temel devrimci hedefler uğruna mücadeleyi bir kenara atmak; kapitalizme boyun eğmektir. Onlar varсын sınırlı hedefler için çaba harcasın. İşçi sınıfı, diğer emekçi kitlelerle birlikte, daha iyi bir dünya için dövüşecektir, dövüşüyor.

Emekçi kitleler, tarihin etkin özneleridir. Etkin özne, daha iyi bir dünyayı önüne yalnızca bir hedef olarak koymakla yetinmez, onu pratik olarak gerçekleştirmek için eylemler düzenler. Daha iyi bir dünya ancak pratikle gerçek olur. 20. yüzyılın toplumsal devrimleri bunun kanıtıdır.

Dünyayı değiştirecek bir güç var ve her gün savaşıyor. Devrimci kitlelerin sınırlar içinde tutmak için, doksandan kurulan eksiksiz tüm yasal sol partiler, ısrarlı ve istikrarlı bir çaba içinde. Fakat bu çaba boş bir çabadır. Devrimci kitleler, parlamento dışı mücadeleyi temel alıyolar, sokaklarda birleştiriyorlar güçlerini ve tamamen devrimci bir anlayışla hareket ediyorlar. Savaşları, devrimi pratik örgütlemeye yöneliktir.

Bütün ekonomik ve politik güç az sayıdaki kapitalistin elinde yoğunlaşmıştır. Devrimci kitleler bu gücü devrimci eylemlerle, devrimle ortadan kaldıracaktır.

Demokrasi mücadelesinin burada rolü nedir? Proletarya, demokrasi mücadelesini sosyalizm mücadelesiyle sıkı bir ilişki içinde ele alır. Proletarya demokrasi mücadelesinin en tutarlı gücüdür, fakat demokrasinin kazanılmasını, sosyalizm için mücadelede mutlaklaştırılmaz. İktidarın devrimci mücadele yoluyla ele geçirilmesini temel alır. Bu çerçevede, sorunu şu bütünsellik içinde koyar: Halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi.

Leninist Parti her zaman şunu belirtmiştir: Demokrasi, bir devrim sorunudur.

Doksandan sonra kurulan yasal sol partilerin eksiksiz tümü, demokrasiyi, parlamentoya katılım dahil, burjuvaziyi uzlaşma zeminlerini oluşturmak için savundular. Bu çerçevede, burjuva muhalefeti de bir demokrasi gücü olarak gördüler. Çünkü onlar, burjuva güçlerle, muhalefet üzerinden yeni bir toplumsal sözleşme peşinde koşuyorlar. Onların toplumsal ve siyasal konularını bunu gerektiriyor.

Bu bağlamda, reformist hareketler teori ve pratiğin birliği deyince, çeşitli burjuva güçlerle politik ittifak yapılımasını anlıyorlar. Daha doğrusu, burjuva muhalefetin basit bir eklentisi olmayı anlıyorlar. Yani esas aldıkları, politik uzlaşmalardır. Devrimci pratik ve devrimci eylemler değil; devrimin pratik politik örgütlenmesi değil.

Tarihin en etkin özneleri, tarihi görevlerini devrimci pratikle yerine getirebilir.

Devrimci işçi sınıfı ve işçi sınıfının devrimci politik güçleri, kapitalizm karşısında savunmada değil, saldırgan ve hü-

cumcu bir durumda. Kapitalizm doksandan sonrası tüm ağır baskılara karşın, tarihin ileriye doğru gidişini ortadan kaldırmadı. Emekçi kitleler, proleter devrimler çağının yarattığı devrimci sonuçlardan devam ediyor. Yani devrimci sınıf savaşları bir noktadan devam ediyor.

Savunma durumunda olan kapitalizmdir. Bu süre içinde yıkıcı ve derin bir ekonomik kriz yaşadı ve devam ediyor. Pandemi, bu toplumsal sistemin insanlık için ne denli risklerle dolu olduğunu bir kez daha gösterdi. Bu durumda burjuvazi sistemi savunacak ideolojik argümanlar bulamıyor. İdeolojik olarak da derin bir kriz içinde.

Yeni bir toplumsal devrimler çağı, emekçi kitlelerin kapitalizmle mücadelede, hangi noktaya geldiğini gösteriyor.

Doksandan bugüne geçen zaman içinde, dünyanın birçok merkezi, devrimci halk ayaklanmalarıyla sarsıldı. Devrim, büyük bir politik ve toplumsal bir güçtür. Bir çok kimse, sosyalizmin kitlelerin içinde derin kök saldıgını kavramıyor. Sosyalist sistemin dağılmasıyla "dünyadaki önemli bir politik gücün etkisini yitirdiği bir çağda yaşıyoruz" diyen H.H.Holz gibiler anlayamıyor; sosyalizm dünyada öylesine derin bir etki bıraktı ki, sosyalist sistemin dağılmasıyla ortadan silinecek değildi ve silinmedi. Kısa sürede dünyayı kaplayacak yeni bir devrim dalgası bütün kıtaları kapladı. Böyle bir ortam henüz tüm yönleriyle ortaya çıkmadan, proletaryanın devrimci sınıf partisi, Leninist Parti, **sosyalizm kazanacak!** diyerek ne kadar ileri bir konumda olduğunu gözlerin önüne serdi. Kapitalizm, bu ilerleyişi durduramadı ve durduramazdı da.

Emekçi kitleler, insana yaraşır bir yaşam için her yerde ayakta, onlarca yıldır kapitalizmle sürdürdükleri savaşta, tarihin etkin aktörleri olduklarını defalarca kanıtladılar. Birçok yerde, iktidarı hedeflediler ve aldılar. Ayaklanmalarla büyük güçleri organize ettiklerini yeniden ve yeniden ortaya koydular. Eylemleri ve örgütlenme yetenekleriyle, devrimin etkin öznesi olduklarını herkese gösterdiler.

İktidarın devrimci mücadeleye ele geçirilmesi, Leninist Parti'nin güncel politikasıdır. Leninist Parti, iktidar sorunu genel geçer bir düzeyde ya da soyut olarak değil, somut bir hedef olarak

önüne koydu. Gezi Haziran Halk Ayaklanması'nda, Geçici Devrim Hükümeti (GDH) önerisiyle, yani kitlelerin önüne somut iktidar hedefi koyarak, eksiksiz tüm siyasi hareketlerden temel politik farkını ortaya koydu.

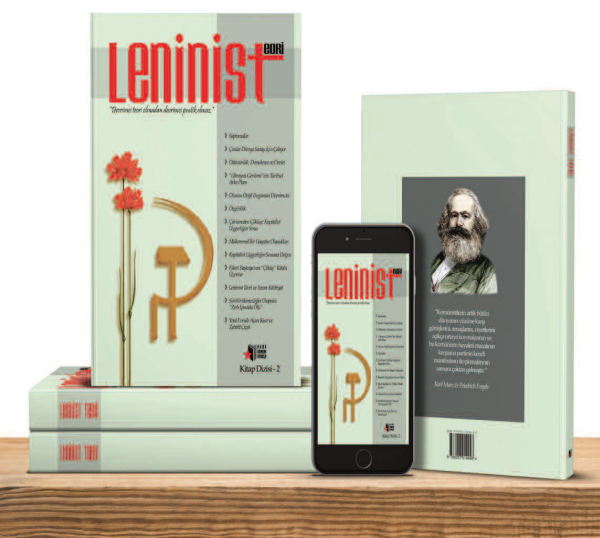
Leninist Parti, devrimin öznesine ya da tarihin öznesine bütünsel açıdan bakıyor: Devrimci teoriyle silahlanmış, işçi ve emekçi kitlelerin pratiği ve eylemleri. Daha iyi bir dünya için savaşan güçler mücadelenin her alanında varlar ve senelerdir bu uğurda en önde çarpışıyorlar.

Proletaryanın kendi toplumsal konumundan kaynaklanan tarihsel yükümlülüğü yani tarihsel devrimci misyonu tüm ezilen ve sömürülenleri kapitalizmin baskısından ve yapısından kurtarmayı içine alır. Bu devrimci misyonu, soyut bir program formülasyonundan çıkarıp onu pratiğe uygulamak devrimci sınıfın görevidir. İktidarı ele geçirmek ve devrimci iktidarı emekçi halkın yaratıcı inisiyatifine dayanarak, toplumu yeni baştan devrimci biçimde örgütlemek, bu sınıfın önüne koyduğu temel bir görevdir. Devrimci temel hedefler için, **devrimci pratik zaman!**

Kapitalizmin gündelik yaşamda her yerde karşımıza çıkan krizi, toplumsal sistemin çöküşü, doğanın büyük tahribatı, iklim krizi, onun yıkılmasıyla sonuçlanacak süreci her yerde hızlandırıyor. Tam da bu süreçte, **daha etkin devrimci kitle eylemleri ve daha etkin devrimci önderlik kazanmak demektir.**

Süreci sonuna kadar tutarlıca götürecektir olan proletaryadır. Bu görev devrim uğruna mücadeleye başlar ve iktidarın alınmasıyla toplumu yeniden örgütlenmesiyle devam eder. Toplumun devrimci yoldan yeniden örgütlenmesinde proletaryanın önder rolü mutlaka kavranmalıdır. Kitleler, toplumu devrimci yoldan dönüştürürken, kendini de dönüştürür. Kitlelerin kendini dönüştürmesi sürecin tümü boyunca oluşur. Kitleler, eylem içinde, eylem tarafından başka kitleler haline gelir. Bu özne artık başka bir öznedir. Daha iyi bir dünya için her zaman, her yerde ve her koşulda savaşan duruma gelmiştir.

Leninist Teori 2. Sayısı Çıktı

10 ay önce başlamıştı Leninist Teori yolculuğuna...

"Dünyanın devrimci dönüşümünde güçlü bir araç" olarak ele aldığımız, dünyaya daha geniş bakan ve değerlendiren teorik yayınımları daha sık periyodlarla çıkarmakla amacımız. Ancak gündemin hızlı akışı ve farklı yoğunluklar, bu teorik kitap dizimizin 2. kısmının yayınlanmasını geciktirdi.

Yaşanan gecikmeyi, dolu dolu bir sayı çıkararak telafi etmek istedik. "Kapitalist Uygarlığın Sonu" başlıklı dosya konumuz ve konuk yazarlarımızla sizlerle. İyi okumalar

Adana'da Denizler Anmasına Soruşturma

Adana'da Mücadele Birliği Plarformu'nun 6 Mayıs günü Akkapı'da gerçekleştirdiği Denizleri Anma eylemine soruşturma açıldı.

Eyleme katılan genç bir arkadaşımızı Terörle Mücadele Şubesi'ne çağrılarak, Savcılık

talimatıyla Deniz Gezmiş anması ile ilgili ifadesi alındı.

Adana Savcılığı, Denizleri anmayı "suç ve suçlu övme" kapsamında ele alıyor. Ancak hayır. Denizleri anmak suç değildir! Denizleri anmak, onlar gibi savaşmaktır!

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG) #BirleşirsekKazanırız kampanyası kapsamında çalışmalarına devam ediyor. Başta İstanbul ve İzmir olmak üzere emekçi semtlerinde, mahalle pazarlarında, metro çıkışlarında ve işçi-emekçilere ulaşabileceği pek çok noktada bildiriler dağıtıyor, afişler, pankartlar, stickerlar asarak devrim için örgütlenme, bir araya gelme ve birlikte mücadele etme çağrılarını yapıyor

Editör

DEVİRİMCİ ZOR, DEVİRİMCİ MÜCADELE

Baş tarafı 1. sayfada

Yeni de değil. Devletin faşistleştirilmesi, faşist, gerici, şoven kadrolarla doldurulması, açık saldırgan, ırkçı, şoven bir karaktere büründürülmesi; faşizmin devlet içinde kurumsal bir hal kazanması için biri 1971'de, ikincisi 1980'de olmak üzere iki askeri faşist darbe gerekti. Bu, bugün de devam eden bir süreçtir.

Bu kısa özetten sonra, ilk soruyu sorabiliriz: Faşizm, nasıl bir mücadeleyle yıkılabilir? Yanıtı oldukça basit görünen bu soruyu sormamızın nedeni, faşist kurumlar bütün terörist varlıklarıyla ortada durur ve her türlü terörü estirenken, birilerinin faşizmin seçimlerle, barışçıl mücadele yöntemleriyle vb. yıkılabileceğini hala ileri sürüyor olmalarıdır.

Çok açık: Devlet biçimi halini almış faşizm ancak bir devrimle yani devleti parçalayacak, faşizmin toplumsal temeli olan teknelci sermaye egemenliğini yıkacak bir toplumsal devrimle yıkılabilir. Faşizmin toplumsal devrime gerek kalmadan, devlet parçalanmadan, teknelci sermaye sınıfının ekonomik ve politik egemenliği yıkılmadan ortadan kaldırılabileceğini ileri sürmek, iki ülkenin halklarını, burjuvazinin hesabına aldatmaktır, kandırmaktır, oyalamaktır.

Dinci faşizmin seçimlerle, "demokratik mücadele" dedikleri barışçıl mücadele biçimleriyle geriletebileceğini hatta yıkılabileceğini ileri süren parti ve örgütlerin yaptıkları tastamam budur.

Faşizmi yıkacak demokratik devrim kitlelerin eseri olacaktır. Devrim, iki ülke halklarının devrimci zorla birleşmiş devrimci kitle eylemleri ve en nihayetinde halk ayaklanması sonucu gerçekleşecek.

Aslında buraya kadar söylenenler üzerinde, sosyal reformist parti ve örgütleri bir tarafa koyarsak, devrimci güçler arasında ciddi ilkesel bir farklılık yoktur; en azından olmaması gerekir. Çünkü, "devrimci" kavramı tam da böyle bir mücadele anlayışını kabul etmeyi gerektirir. "Devrim için savaşmayan sosyalist denmez" mottosunun anlam ve içeriği budur.

Ne var ki, mücadelenin bu biçim, yöntem ve araçlarını kabul etmek, emekçi sınıfları, yoksul kitleleri, Kürt halkını, iki ülkenin ezilen halklarını kazanmak, onlara devrimde öncülük etmek ve tüm devrimci enerjilerini açığa çıkarmak için yeterli olmaktan uzaktır. Sadece mücadelenin biçim ve araçlarını ortaya koymakla yetinip orada durmak, kişiyi "hareket her şeydir, sonal amaç hiçbir

şeydir" anlayışına yuvarlar.

Öyleyse şimdi ikinci (ve en az birinci soru kadar önemli) soruyu sormanın zamanı: Devrimci zorun türlü çeşitli biçimleriyle birleşmiş devrimci kitle eylemlerinin ve daha ileride halk ayaklanmasının sonal amacı, politik hedefi nedir? Daha somut bir ifadeyle soracak olursak: Devrimci zor ve devrimci kitle eylemleriyle, devrimci kitle şiddetle yıkılacak olan faşizmin yerine ne konulacak? Ayağa kalkmaya çağırdığımız kitlelere bu konuda ne söylenecek? Emekçi sınıflar, yoksul kitleler, emekçi halklar boş yere savaşmazlar; sonucunda ne olacağını bilmedikleri bir savaşa girip kanlarını akıtmazlar. Faşizmi yıkacağız demek yetmez, yıkılanın yerine ne konulacağını net, iki anlama gelmeyecek biçimde ortaya koymak gerek.

Bu gerçeklik bizi, kaçınılmaz biçimde, iktidar sorununa götürüyor. Faşizmi bir toplumsal devrimle yıktıktan sonra yerine yine bir burjuva iktidar gelecektir ne faşizm tehlikesi ortadan kalkmış olur, ne de emekçi sınıflar, ezilen halklar için demokrasi gelmiş olur. Faşizm tehlikesi ancak onun sınıf temelini, yani teknelci sermaye egemenliğinin yıkılmasıyla gerçekten ortadan kalmış olur.

Bu konuda UKH tarafında önemli bir adım atıldığını görüyoruz. Örneğin;

"Faşizm (...) Teknelci sermayenin yönetimidir ve diktatörlüktür. Emperyalisttir yani işgalci, ilhakçı, yayılmacı ve savaşçıdır. Saldırgan ve de kanlıdır, yani katliamcı ve soykırımıcıdır, her şeyi faşist teröre dayalı olarak yürütür."

Dahası, şu önemli tespit de yapılıyor:

"O halde, bu durumda olan demokratik güçlerin kendi başına ve esas olarak demokratik mücadele yöntemlerine dayanarak AKP-MHP faşizmini yıkmaları mümkün değildir. Evet, ayakta kalan tüm demokratik güçler mücadele etmelidirler, güçlerini sürekli birleştirmeliler ve her türlü mücadele yöntemini de uygulamalıdır. Bu gereklidir. Fakat AKP-MHP faşizminin sadece bu mücadeleyle yıkılmayacağını da bilmek gerekir."

Şüphesiz öyledir! Ancak bu tespitler bizi şu soruyla karşı karşıya bırakıyor: Faşizm yani "teknelci sermayenin yönetimi" yıkılınca yerine ne konulacak?

Leninist Partinin bu soruya yanıtı açıktır ve yeni de değildir: Yıkılacak olanın yerine halk iktidarı kurulmalı; bütün iktidar halka devredilmeli.

Bu yanıt, zorunlu olarak, bizi devrimci program sorununa götürüyor.

DEDAŞ Protestosuna Ev Baskınları

Kürdistan'da halkın DEDAŞ ile yaşadığı sorunlar bitmek bilmiyor. Sık sık yüksek faturalarla, kesilen elektrikler ve halkla çatışmalarla gündeme geliyor. DEDAŞ'ın Lice'de gündeme son gelişi ise "kaçak elektrik" bahanesiyle sayaçların elektrik direklerine taşınması istemesi.

Halk ise bunu kabul etmiyor. Her ay düzenli olarak elektrik faturalarını ödeyen aileler, sayaçların direklerle taşınması durumunda kendilerinin ne harcadıklarını hiç göremeyeceğini, ne rakam yazılırsa onu ödemek zorunda kalacaklarını söylüyor ve dünyanın hiçbir yerinde böyle bir uygulamanın olmadığını söylüyorlar.

15 Eylül günü Lice'de DEDAŞ ekipleri sayaçları direklerle taşımak için polisler eşliğinde geldiler. Bunu protesto için 7'den 70'e sokağa çıkan ve işleme engel olmak isteyen halka polis, TOMA ve gaz bombalarıyla saldırdı, havaya ateş açtı. Evlerinde ya da balkonlarında oturan insanlar da gazdan etkilendi, bebek ve hastalar fenalaştı.

Ertesi sabah, DEDAŞ ekiplerini protesto eden halkın evleri basıldı, arama yapıldı, çok sayıda kişi

darp edilerek gözaltına alındı. Evleri basılanlar, kapıyı açmaya fırsat kalmadan kapılarının kırıldığını, silahlarla yere yüz üstü yatırıldıklarını, protestolara katılmayıp sadece sokaktan geçenlerin dahi gözaltına alındığını anlattılar. Polisin kendilerine söyledi ise, "Buradan gidin, ne işiniz var burada, Kuzey Irak'a, başka yerlere gidin!" Kendi topraklarında baskı ve terör ile göç ettirilmeye çalışılan halk, bunlara boyun eğmeyeceklerini tekrarlıyorlar.

HDP'ye Provokasyon

İzmir'de "çocuğunun dağa götürüldüğü" iddiasıyla HDP İl Örgütü binası önünde nöbet tutturulan Mehmet Laçın, HDP Genel Merkez binası önünde kamp kurduklarını amaçlarıyla Ankara'ya getirildi. Bu provokasyon girişimi, protestoyla yanıtlandı.

Bir gün önce Meclis ve Anayasa Mahkemesi (AYM) önünde açıklama yapan Laçın, 16 Eylül günü sabah saatlerinde Ankara Çankaya'da bulunan HDP Genel Merkez binası önüne getirilmek istendi. Sabah saatlerinde genel merkezin bulunduğu Büklüm Sokak, polis ablukasına alındı. HDP'nin 27 Eylül'de açıklayacağı deklarasyon öncesi yapılacak toplantı nedeniyle partinin milletvekilleri de parti genel merkezinde toplanmıştı.

Polis, önce Laçın için sokakta bulunan araçların kaldırılmasını ve milletvekillerinin içeri girmesini talep etti. Buna tepki gösteren milletvekilleri, "Deniz Poyraz katillerini getiremezsiniz. Bu adam Deniz Poyraz katledilirken bekçilik yapmıştır. Polis onu koruyor" diyerek, buna izin vermeyeceklerini söyledi.

Gerginlik devam ederken, HDP binasına Deniz Poyraz'ın fotoğrafının olduğu ve "Deniz Poyraz'ın katillerini ve katillerin destekçilerini ta-

nyoruz. Hesap Soracağız" yazılı dev pankart asıldı.

Mehmet Laçın, polis koruması altında bayrak ve fotoğraflarını çıkartarak, açıklama yapmaya çalıştı. HDP'li milletvekilleri, "Direniş devam ediyor", "HDP halktır, halk burada", "Katil defol", "Deniz Poyraz ölümsüzdür" sloganlarıyla, Laçın'ın açıklama yapmasına izin vermedi. Polisler HDP'li-lerin megafonunu almaya çalışsa da HDP'li milletvekilleri izin vermedi. Polisin saldırısıyla bir arbede yaşandı.

Laçın'ın açıklama yapmasına izin vermeyen HDP'li vekiller ile polis arasında bir kez daha tartışma yaşandı. Daha sonra parti binasına doğru gelen Laçın, HDP'li vekiller tarafından engellendi, "Katil Defol", "Deniz Poyraz Ölümsüzdür" sloganları atılarak sesi bastırıldı. Polislerin alandan uzaklaştırdığı Laçın, sokak girişinde bekletildi. HDP'li vekillerin de parti önünde bekleyişi devam ediyor.

Polis milletvekillerinin yolu trafiğe açmasını isteyince HDP Eş Genel Başkan Yardımcısı Tayip Temel, "Ankara Emniyeti katili korumak için seferber olmuş. Bizde demokratik hakkımızı kullanıyoruz. Sizin yataklık ettiğiniz şey hukuksuzdur, korumaya çalıştığınız kişide kanunsuz eylem yapılmaktadır" diyerek tepki gösterdi.

Polis anonslara devam edince HDP'li Mehmet Rüştü Tiryaki tepki göstererek "Bugün burada farklı bir şey yaşıyoruz. Deniz Poyraz'ın katliamında gözcü olduğumu düşündüğümüz biri var. Arkadaşlarımız buna tepki gösteriyor. Biz mi yolu kapatıyoruz, güvenlik görevlileri kapatıyor. Binaımızın önu açık" dedi.

HDP önündeki bekleyiş devam ediyor. HDP Merkez Yürütme Kurulu, dün de açıklama yaparak "Provokatörlerin çadırlarına izin vermeyeceğiz!" diyerek açıklama yapmıştı.

Bu Topraklara Hayat Verenler

Adana'da "Bu Topraklara Hayat Verenler" 3. defa anıldı.

12 Eylül Pazar günü Mücadele Birliği, Devrimci Parti, DBP, ESP, Fatih Öktülmüş Kültür Evi, Kaldıraç ve SMF tarafından sergi ve sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi.

HDP Seyhan ilçede gerçekleşen etkinlikte yoğun katılım vardı. Etkinlik, bütün ölümsüzleşen devrim savaşçıları için yapılan saygı duruşu ile başladı. Çukurova coğrafyasında 70'li yıllardan itibaren ölümsüzleşmiş onlarca devrimcinin, yoldaşlarımızın, siper yoldaşlarımızın fotoğraflarının yer aldığı sergi ile devam etti.

Bu sene İzmir'de faşist devlet tarafından katledilen Deniz Poyraz anısına düzenlenen etkinlikte, yine ölümsüzleşmiş devrimcilerin fotoğraflarının yer aldığı sinevizyon gösterimi de yapıldı. Sonrasında Çukurova'da ölümsüzleşen devrimcilerin aileleri-

nin de katıldığı etkinlikte aileler söz aldı.

Etkinlik, şiirler okunmasıyla sona erdi.

Bakırköy Zindanı Önünde Eylem

Marmara Tutuklu ve Hükümlü Aileleri İle Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği (MATU-HAY-DER) ve Anadolu Yakınlarını Kaybedenlerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (ANYAKAY-DER), Abdullah Öcalan üzerinde uygulanan tecrit ve tutuklulara yönelik ihlallere karşı 12 Eylül günü Bakırköy Kadın Kapalı Cezaevi önünde açıklama yaptı.

Polislerin cezaevi çevresini ablukaya alması nedeniyle açıklama cezaevi yolu üzerinde, E-5'te yapıldı. Burada HDP Milletvekili Züleyha Gülüm, cezaevlerindeki hak ihlallerine, tecridin tüm ülkeye yayılmasına karşı toplandıklarını söylerken, konuşması sık sık polis anonsları ile kesilmeye çalışıldı. Züleyha Gülüm açlık grevlerine, hasta tutsaklara değinirken, özgürlük, barış, adalet ve demokrasi taleplerini yinelemekten vazgeçemeyeceklerini dile getirdi.

Açıklamanın ardından kitle yürüyüşü geçti. Kısa süre sonra kitleyi ablukaya alan polisler, yürüyüşü engelledi. Polisin tavrı "Biji Berxwedana

Zindanan" sloganları ile karşılandı.

Polis ablukasını aşan kitle zılgıt ve alkışlar eşliğinde metrobüs durağına yürüyerek bölgeden ayrıldı.

İmrallı tecridine ve pandemi döneminde artan hak ihlallerine karşı 290 gündür cezaevinde süren açlık grevi de aynı gün sonlandırıldı.

Açlık grevi 27 Kasım 2020'de PKK ve PAJK'lı tutsaklar tarafından başlatılmıştı ve PKK ve PAJK zindan komitesinin çağrısı ile bugün itibarıyla sonlandırıldı.

GELECEĞİ KAZANMAK

Dünya emperyalist sisteminin yaşadığı çöküş artık oldukça geniş bir emekçi kitlenin bilincine vardığı bir olgu durumunda. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları bu çöküşün tüm yıkıcı etkilerini bizzat kendi yaşamları üzerinde görek, düzenin tükenmişliği ve bu sistem içinde onlara bir gelecek olmadığı konusunda komünistlerle aynı düşüncede buluşuyorlar.

İki yıldır dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarının üstüne bir karabasan gibi çöken pandemi, emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı çöküşe yeni bir boyut verdi.

Bu süreçte emperyalist ülke merkezlerinde işsizlik oranlarının %30 - 40'lara kadar tırmandığını gördük. Bağımlı kapitalist ülkelerde ise bu oran %60'lara kadar vardı. İç ve dış savaşlar, işsizlik, açlık, değişen iklim koşulları gibi nedenlerle bir günde yüzbinlere varan bir emekçi kitlenin oradan oraya bir pazar malı gibi sürüldüğünü gördük. Çalışan kesimin çalışma koşulları daha da ağırlaştı, sosyal hakları alabildiğine budandı, ücretler açlık seviyelerine kadar düşürüldü, milyarlarca emekçi yarı aç yarı tok bir yaşam cenderesine sıkıştırıldı. İş cinayetleri, kadın cinayetleri, açlık ölümleri, intiharlar tarihte görülmemiş seviyelere ulaştı.

Dünya tekelleci sermaye sınıfı, dünya emekçilerini gittikçe daha da kitleselleşen bir biçimde, kelimenin tam anlamıyla kıyımdan geçiriyor. Emperyalist kapitalist dünya, emekçileri kıyımdan geçirirken doğayı da katlediyor, dünyamızı öldürüyor. Yanan ormanların, zehirlenen toprağın ve denizlerin sesinden sağır oluyoruz. Dünya sermayesi insanlığın yalnızca bugününü değil, geleceğini de tehdit ediyor, bu geleceği yok etmek için elinden geleni yapıyor.

Bütün yıkıcı olguların birleşik saldırısını bir arada bulunduran bu koşullar, sınıf savaşının ateşini iç savaşlar biçiminde küresel ölçüğe yaydı, emperyalist ülke merkezlerine kadar taşıdı. ABD'de kısa bir süre önce yaşanan ayaklanma, bunun tipik bir ifadesi oldu. Bugün emperyalist kapitalist dünyanın tamamı baştan sona bir çarışma alanına dönüştürüldü. Her yerde çarışma var.

Ama bugünün tarihini yalnızca yıkım ve ölümle anlatmak, algılamak, çağın en önemli olgusunun üstünden atlamak olur. Leninistlerin 2000 yılı itibarıyla ortaya koyduğu Yeni Evre teorisi, çağın en önemli olgusunun altını çiziyor. Bu olgu, komünist bir dünyayı kurabilmek için gereken tüm öncellerin alabildiğine olgunlaşmış olmasıdır. Üretici güçlerin geldiği düzey, üreti-

min tam toplumsallaşmaya doğru giden seyri, dünya emek ordusunun yüzünü sosyalizme dönmesini sağlıyor. Dünya emek ordusu bilimde, teknikte, üretimde ulaşılan düzeyin, tüm toplum için zengin bir yaşam olanağı sunduğunun farkına varıyor. Bu farkındalık ki, onlara oldukça zengin toplumlarda neden sürekli yoksullaştıklarını sorguluyor. Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları, üretimin toplumsal karakterine uygun toplumsal mülkiyeti sağladıkları anda geleceği de kazanacakları, dünya emekçilerinin olası tek geleceğinin sosyalizm olduğu konusunda her gün daha da berraklaşan bir bilinçle mücadeleye giriyorlar.

Perdesini büyük Ekim Devrimiyle açan 20. yüzyıl iki toplumsal sistemin, sosyalizm ile kapitalizm arasındaki savaşın yüzyılı oldu. Sosyalizm iki emperyalist dünya savaşını bitirerek halklara barışı getiren, insanca yaşam özlemini ete kemiğe büründüren bir sistem olarak 20. yüzyıla damgasını vurdu.

21. yüzyılın devrimleri ise, dünya emekçilerinin yalnızca bugününü değil, geleceğini de yok eden emperyalist kapitalist sistemi yeryüzünden silip atma, geleceği kazanma misyonuna sahip olacaklar. Bu devrimler 21. yüzyılın başından itibaren, yer yer büyük ayaklanmalara dö-

nüşerek, iki sınıf arasındaki sınıf savaşının güncel, politik olguları olarak çoktan başladı. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin önündeki en acil görev, giriştikleri devrimleri zafere taşıyarak sosyalizmi kurmak, sosyalizmin dünya çapındaki zaferini sağlamaktır.

Devrimler kendiliğinden başlayabilir ama kendiliğinden başarıya ulaşamazlar. Bu başarılar ancak devrimci komünist partilerin öncülüğünde güvenceye alınabilir. Devrimci komünist partilerin misyonu, bu büyük kavgaya yetkin bir teorik politik ve pratik kumanda ederek, proletaryanın iktidarını güvenceye almaktır.

Tarih bu önemli dönüm noktasında Leninist Parti dünya emek ordusunun önemli bir müfrezesi olan Türkiye ve K.Kürdistan proletaryasının birleşik devriminin başarıya ulaşması için tüm gücünü seferber etmiştir. "Bütün İktidar Emekçilerin Olacak!" şiarıyla emekçi kitlelerin güçleri ve devrimci enerjilerini sokakta birleştirmeye, devrimin tüm güçlerini devrimin birleşik bir gücü olarak hareket etmeye çağıran Leninistler, öncü misyonunu layıkıyla yerine getireceklerdir.

Türkiye ve K.Kürdistan proletaryası Leninist Partinin öncülüğünde geleceğini kazanacak, sosyalizmi kuracaktır.

Xiaomi Salcomp'ta İşçi Kıyımı Ve Anlaşma

Çin sermayeli ve yaklaşık 800 işçinin çalıştığı Xiaomi Salcomp'un İstanbul Avcılar'da bulunan fabrikasında işçiler Türk Metal Sendikası'nda örgütlenmiş, baskı ve işten atma saldırılarıyla karşılaşmıştı. İşçilerle patronlar arasında 18 Eylül günü anlaşmaya varıldı.

Sendikal haklarının tanınması talebiyle 14 Eylül sabahı iş bırakma iş bırakma eylemi yapan işçiler ve daha önceki iş bırakma eylemine katılan işçilerden 170'i işten atıldı.

Xiaomi Salcomp fabrikasında işçiler sömürü ve baskılara karşı Türk Metal Sendikası'nda örgütlenmeye başlamıştı. İşçilerin sendikali olmaya başlamasına karşı Xiaomi Salcomp yönetimi işçiler üzerindeki baskıyı arttırarak işten atma saldırılarına başlamıştı. İşçiler ise sendikal haklarına sahip çıkarak iş durdurma eylemi yapmıştı.

Fabrikadaki baskı ve tehditlere rağmen işçiler sendikalarından vazgeçmeyerek fabrika bahçesinde eyleme başladılar; bu süreçte Türk Metal Sendikası fabrikada çoğunluğu sağlayarak yetkili sendika oldu.

Xiaomi Salcomp yönetimi ise sendikanın yetkiyi almasının ardından işçilere ücretlerde ve sosyal haklarda ciddi anlamda iyileştirmeler yapılacağı konusunda işçilere mesaj gönderilmişti.

"Sendikal örgütlenme hakkımıza saygı duyulsun, toplu sözleşme süreci başlasın" diyen Xiaomi Salcomp işçileri, 13 Eylül günü sabah vardiyasına başlamayarak iş bıraktı. Fabrikada eylemler gece de devam etti. Üretime girmeyen işçiler, fabrika bahçesinde sabahladı.

Akşam saatlerinde ise işten atılma haberleri gelmeye başladı. Gündüz iş bırakan işçilerin çoğu işten atıldı. Yaklaşık 170 işçinin Kod 49 gerekçesiyle işten çıkarıldığı bildirildi. Çıkarılanların çoğunun ise daha önceki eyleme katılan ve uyarı alan işçiler olduğu öğrenildi.

İşten atılan işçiler, fabrika bahçesinde eyleme başladılar. Eylemlerinin 5. gününde işçilerin mücadelesi sonuç verdi. Çin sermayeli Xiaomi Salcomp yönetimi ile Türk Metal Genel Merkezi arasındaki görüşmelerde sözlü mutabakat sağlandı.

İşten atılan işçilerin işe iade

edileceği TİS görüşmelerinin 1 Ekim itibarıyla başlayacağı öğrenildi. Salcomp yönetimi ile görüşen Türk Metal Sendikası Genel Başkanı Pevrul Kavlak'ın açıklamalarını aktaran Türk Metal Sendikası İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Mehmet Ali Akman, "Türk Metal'e üye olmaları nedeniyle işten çıkarılan tüm arkadaşlarımıza yeniden iş başı yaptırılacaktır" dedi. Bu amaçla, 21 Eylül'de firma yöneticilerinin avukatı ile sendika yöneticilerinin bir toplantı yapacağı ve işe dönüş koşullarının belirleneceği aktarıldı.

Buna göre işçiler 20 Eylül Pazartesi günü yeniden işyeri önüne gelecek, ertesi gün anlaşma sağlanana kadar eyleme devam edecek. Xiaomi Salcomp yönetimi sendikal haklara saygı duyacak ve sendikanın yetki itirazı geri çekilecek. TİS süreci de 1 Ekim 2021 gününden itibaren başlayacak.

Bel Karper Grev Çadırına Silahlı Saldırı

Çorlu'da bulunan Bel Karper fabrikasında işçiler 125 gündür grevde. İşçilerin sendikali olması üzerine sendika düşmanlığı ve işçilere yönelik her türlü saldırıyı gerçekleştiren Bel Karper patronu grevi kırmak için de her türlü oyuna ve zora başvurmaya devam ediyor.

Grevi kırmak için taşeron kaçak işçi çalıştırmaktan, her türlü ayak oyunlarına, tehditlere başvuran Bel Karper patronu, işçilerin birliğini bozmayınca çareyi silahlı saldırıyla işçilerin gözünü korkutmakta buldu.

Bel Karper fabrikası önündeki grev çadırına silahlı saldırı gerçekleşti. İki gece ard arda yapılan saldırı sosyal medyadan duyuruldu.

Saldırının ardından 18 Eylül günü sendikanın, grev süreci için açtığı sosyal hesabından bir açıklama yapan Tek Gıda İş Sendikası Örgüt-

lenme Uzmanı Yunus Durdu, "Bel Karper'deki grev çadırımıza iki gecedir silahlı saldırı olmaktadır. Dün bu grev çadırımıza gece geç saatlerde yine bir şarjör mermi atılardan buradaki, grevdeki grev sözcülerimiz korkutulmaya çalışılmıştır ve bundan bir gün önce de aynı şekilde olaylar yaşanmış, maalesef, Çorlu jandarmasına haber vermemize rağmen jandarma gelmemiştir" dedi.

Durdu, işçilerin saldırıyı bireysel çabalarıyla yakaladığını ve zoraki bir şekilde tutanak altına aldığını da aktararak "İkinci gün bu olay olduğunda, arkadaşlarımız buradan giderekten kişiyi yakalamasına rağmen zoraki tutanak altına alınmıştır."

Bel Karper patronunun grevi kırmak için taşeron işçi çalıştırmaktan, çeşitli saldırı ve tehditlere kadar her türlü yöntemi denediğini ifade eden Durdu, Bu saldırıların iradelerini kıramayacağını belirterek, greve devam edeceklerini vurguladı.

Sosyal medya paylaşımında ise "Tam 125 gündür grev çadırımızda türlü türlü oyunlara göğüs gerdik ve hepsini bertaraf ettik ama son 2 akşamdan beri yapılan çadırımıza yapılan korkutma saldırısı bardağı taşıran son damla idi. Servis önu kesildi diye koşa koşa gelen jandarma silahla saldırı var deyince oralı bile olmuyor. Neredesiniz sayın Çorlu Kaymakamı?" denildi.

"18 Ayda 1209 İşçi Covid-19 Nedeniyle Hayatını Kaybetti"

Her ay yayınladığı iş cinayetleri raporu hazırlayan kamuoyuyla paylaşılan İşçi Sağlığı Ve İş Güvenliği Meclisi (İSİGM) Covid-19 pandemisi başlangıcında bu yana Covid-19 nedeniyle gerçekleşen ölümleri de raporlaştırıyor. Pandeminin 18 ayı geride kalırken, Covid-19 nedeniyle hayatını kaybeden pek çok işçiye ilişkin bilgilere ulaşamadıkları da açıklandı.

"Covid-19 Bir İşçi Sınıfı Hastalığıdır" başlığıyla paylaşılan raporda salgının on sekizinci ayında (11 Mart 2020 - 10 Eylül 2021) Covid-19 nedeniyle en az 1209 işçinin hayatını kaybettiğini belirtti.

Bugüne kadar sadece Covid-19 nedeniyle bir çiftçi ölümü tespit edebildiklerini, oysa diğer ra-

porlarındaki ölümlerin ortalama %10'unu çiftçiler oluşturduğunu, göçmen işçi ölümü bilgisine ise ulaşamadıklarını ifade eden İSİGM, oysa çalışan nüfusun neredeyse %10'una yakını göçmen işçilerin oluşturduğuna dikkat çekerek, bazı şehirlerde ise hiçbir bilgiye ulaşamadıklarını belirtti.

İSİGM'nin hazırladığı rapora göre; *İşçiler dışında ölümlerin büyük bir çoğunluğunu işçi aileleri ve bir dönem evvelki işçi kuşağı olan emekliler oluşturuyor. Bu durum ise Covid-19'un bir işçi sınıfı hastalığı olduğunun en büyük göstergesi.

*Covid-19 nedeniyle ölümler en çok sağlık emekçileri, öğretmenler, büro çalışanları, esnaf, belediye işçileri, güvenlik emekçileri ve fabrika

işçileri (özellikle metal ve tekstil) arasında meydana geldi.

*Diğer raporlarımızda sendikali işçi ölüm oranı %2 civarında iken, Covid-19 nedeniyle işçi ölümlerinde sendikali işçi oranı ise %13 olarak tespit edildi.

Salgının on sekizinci ayında Covid-19 nedeniyle iş cinayetlerinin istihdama göre dağılımında ise 1030 ücretli ve 179 kendi nam ve hesabına çalışan hayatını kaybetti. Buna göre ölenlerin %85'ini ücretliler %15'ini ise kendi nam ve hesa-

bına çalışanlar oluşturuyor.

106 kadın işçi ve 1103 erkek işçi hayatını kaybetti.

18-27 yaş arası 13 işçi, 28-50 yaş arası 495 işçi, 51-64 yaş arası 543 işçi, 65 yaş ve üstü 128 işçi, Yaşı öğrenilemeyen 30 işçi hayatını kaybetti.

Salgının on sekizinci ayında Covid-19 nedeniyle ölenlerin 161'i (%13,31) sendikali işçi, 1048'i ise (%86,69) sendikasız. Sendikali işçiler tarım, gıda, kimya, tekstil, iletişim, büro, eğitim, ticaret, cam, metal, inşaat, taşımacılık, sağlık, güvenlik ve belediye işkollarında çalışıyordu.

Hizmet Sektörü: Emek Cehenneminin Diğer Adı

Pandeminin en çok etkilediği sektörlerden birisi de bulunduğum hizmet sektörüydü. Sürekli insanlarla iç içe olmak bu süreçte oldukça endişe verici bir durum. Her an hastalığı kapabilirim düşüncesi ile çalışıyoruz. Devlet bu süreç içinde kimi işletmeleri (kafe, bar, lokanta gibi) sadece paket servis yapmalarını zorunlu kıldı. O işletmede çalışan işçilere Kısa Çalışma Ödeneği (KÇÖ) verildi ya da işçiler zorunlu olarak ücretsiz izne çıkarıldı.

Ben de ücretsiz izne çıkarılanlardan biriyim. Günlük 50 lira olan ücretsiz izin ödemesi sefaletten başka bir şey değildi. Zaten aldığımız ücretler gıda ve faturalar arasında eriyip gidiyordu. Diğer bütün ihtiyaçlarımızı kısmak zorunda kaldık. Bir taraftan hastalıkla ve

ölümle, bir taraftan da açlıkla ve yoksullukla mücadele ediyorduk. Pandeminin bütün yükü bizim üzerimizdeydi. Bu süreçte işsiz kalmamak için mecburen herkes çalışmak zorundaydı. Her geçen gün işsizlik oranları artıyor ve bu durum bizi de "İşsiz kalırsak, bu süreçte başka bir iş nasıl buluruz?" düşüncesiyle baş

başa bırakıyordu.

Yüzlerce işçi Covid-19'dan dolayı hayatını kaybetti. Patronlar daha fazla kazanırken yoksullaşan ve bunun bedelini ödeyen yine biz işçiler olduk. Pandemiye birçok firmanın vergi borçları silinirken bizlere hiçbir şekilde destek verilmedi. Burada şunu görüyoruz ki, canımızın gerçek anlamda bir kıymeti yok. Çünkü biri gitse peşine gelecek olan milyonlarca işsiz insan var. "Yerini doldururlar" şeklinde bakılıyor. Şu süreçte vaka sayıları yine artmaya başladı. Önümüzdeki dönemde "Tekrar kapanma" olacağı hakkında iş yerimde söylentiler oluyor. Tekrar kapanma olursa bu sefer daha da zor bir süreç bizi bekleyecek demektir.

İstanbul'dan Bir Genç Emekçi

Bu Düzene Mecbur Değiliz!

Türkiye'de 15-17 yaş arası 597.000 genç işçi çalışmakta. Bunların büyük çoğunluğu kayıt dışı ve güvencesiz çalıştırılmakta. Eğitim hayatlarına devam etmeleri ve geçim dertlerini düşünmeden okumaları gerekirken, ailelerinin maddi durumunun kötü olması sebebiyle eğitim haklarından mahrum bırakılıyorlar. Genç işçiler genellikle tekstil atölyeleri, sanayiler ve hizmet sektöründe çalışıyorlar. Patronlar işyerlerinin temizlik, bakım gibi sorunları belli bir maliyet gerektirdiği için beslenme alanları steril deği, çalışma ortamlarında da iş

güvenliği sağlanmıyor. Bunlardan dolayı genç işçinin canı iğne ipliğine bağlı. Genç oldukları için ucuz iş gücü olarak görülüyorlar, hem uzun saatler çalıştırılıyorlar hem de düşük maaş alıyorlar.

İş ortamında ustası tarafından küfür, hakaret, dayak yiyebilir çünkü işi çok iyi yapması için bu gerekmiş. Karın tokluğuna çalıştırdığınız gençlerin bir işi hevesle yapmasını nasıl beklersiniz ki! Bu, çoğunlukla büyük atölyelerde yaşanan bir durum, genç kadın işçiler atölye içerisinde sözlü tacize maruz kalabiliyorlar ve zaten karın tokluğuna çalıştığı işini kaybetmemek için bir şey

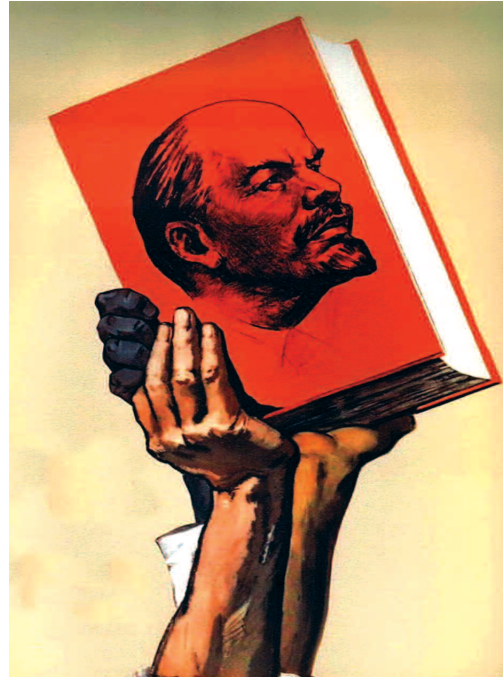
diyemiyorlar.

Hizmet sektöründe de aynı sorunlar baş gösteriyor. İşçiler müşteri odaklı, sürekli müşteri memnuniyeti üzerine çalışmak zorunda ve işçilerden her şeyi iyi yapmaları istenmekte, bu nedenle en küçük hatalarında aşağılanıyorlar, psikolojik şiddete maruz kalıyorlar.

Bu çürümüş düzende sömürülmeyi kabul etmeye ve yaşamaya mahkum değiliz! Kendi kurduğumuz komitelerde örgütlenerek işçi düşmanı bu düzeni yıkabiliriz.

Emeğin Gücü Sermayeyi Yenecek!

İstanbul'dan Genç Bir İşçi

Aile Hekimleri Cezaları Protesto Etti

Sağlık Emekçilerinin Çalışma Koşullarına İlişkin Ödeme ve Sözleşme Yönetmeliği'ne tepki olarak sağlık emekçileri 16 Ağustos ve 27 Ağustos'ta iş bırakma eylemi yapmıştı. İzmir'de eylemlere katılan 800 aile hekimi hakkında soruşturma açıldı ve maaşlarında kesinti yapıldı.

İzmir Aile Hekimleri Derneği üyeleri, sağlık emekçilerinin hakları için yaptığı eylem nedeniyle cezalandırılmasını, İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önünde yaptıkları basın açıklaması ile protesto ederek hazırladıkları itiraz dilekçelerini İl Sağlık Müdürlüğü'ne verdi.

16 Eylül günü Konak'taki İzmir İl Sağlık Müdürlüğü önünde toplanan aile hekimleri, "Köle Değiliz Hekimiz", "Susmadık, Susmayacağız", "Bu Sözleşme Hak Gaspıdır" dövizleri taşıdı. Burada konuşan İzmir Aile Hekimleri Derneği Başkanı (İZAHED) Funda Müftüoğlu, iki günlük iş bırakma eylemine katılan 800 aile hekimi

ve aile sağlık merkezi çalışanın maaşlarının kesilip haklarında soruşturma açıldığını aktardı.

Aile sağlığı çalışanları ve hekimler olarak, öncelikle bordro taleplerini iletmek ve itiraz dilekçelerini İzmir İl Sağlık Müdürlüğü'ne teslim etmek için geldiklerini söyleyen Müftüoğlu, "Soruşturmalar tamamlanmadan, hatta pek çok kişiye soruşturmalara gitmeden haksız bir şekilde maaş kesintisine uğramak kabul edilemez bir durumdur. Bu nedenle derhal bu yanlıştan dönülmesini talep ediyoruz. Sağlık çalışanları

olarak, öncelikle ceza yönetmeliğinin geri çekilmesini ve sonrasında yaşadığımız hak kayıplarımızın telafisi için burada olduğumuzu ilan ediyoruz" dedi.

Türk Tabipleri Birliği (TTB) Aile Hekimliği Kolu Genel Sekreteri Dr. Sibel Uyan ise "Aile hekimleri ve aile sağlığı çalışanları uzun süredir pandemiye rağmen büyük bir baskı altındadır. Eylemlilik, eylem yapma özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü ve ifade özgürlüğü kapsamında değerlendirilmelidir" diyerek daha öncesinde Danıştay'ın ve Anayasa Mahkeme-

si'nin bu anlamda kararları mevcut olduğunu hatırlattı.

Bu şekilde değerlendirilmesi gereken eylemlilik sürecinin idareciler tarafından ceza ve baskı olarak, tehdit olarak çevrilmiş durumda olduğunu belirten Uyan, "Biz idarenin bu tür haksızlıklarına karşı sessiz kalmadık, bundan sonra da kalmayacağız. Ayın 16'sı olmasına rağmen halen bordrolarımızın yayınlanmamış olması, içeride bazı dolapların döndüğü anlamına gelmektedir. Biz bu oyunları bozmaya kararlıyız" dedi.

Aile hekimleri, açıklamanın ardından maaş kesme ve soruşturma kararına itiraz için hazırladıkları dilekçeleri İzmir İl Sağlık Müdürlüğü'ne teslim etti.

Ertesi gün, haklarında soruşturma açılan ve maaşları kesilen 3 bin 872 aile hekimi ve sağlık çalışanı istifa dilekçesi verdi. Bu gelişmeler nedeniyle birinci basamak sağlık sistemini büyük bir krizle karşı karşıya kalacak.

Kentpar İşçileri Polis Zoruyla Fabrikadan Çıkarıldı

Konya Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Kentpar Otomotiv'de sömürü koşullarında çalıştırılmaya karşı Birleşik Metal İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler, Kod 46 ile işten çıkarılmıştı.

İş Kanununun 25/2 maddesinde yer alan ve Kod 29'un maddelere ayrılmış halinde SGK'nın 46 kod ile çıkış gösterdiği maddede ise "İşçinin, işverenin güvenini kötüye kullanmak, hırsızlık yapmak, işverenin meslek sırlarını ortaya atmak gibi doğruluk ve bağlılığa uymayan davranışlarda bulunması" deniyor.

Birleşik Metal İş Sendikası, patronun sendika düşmanlığına ve işten atma saldırısına karşılık 140 işçinin haklarına sahip çıkarak fabrikayı terk etmediğini duyurmuştu.

İşçilerin sendikal haklarına sahip çıkarak 4 gün boyunca işyerinden ayrılmayarak eylemini kırmak için fabrikada yemek çıkarmadı, işçilerin su içmemesi için soğuk su depolarını

kaldırdı, yemekhane ve tuvaletleri dahi kilitledi.

Sendika ile görüşmeyi reddeden Kentpar patronu, tüm bunların yanında bir de "işçilerin yasadışı iş durdurduğu için işten atıldıkları" gibi beyanlarla basına açıklamalar yaptı; savcılığa suç duyurusunda bulunacaklarını söyledi.

Kentpar patronunun şikayeti üzerine 11

Eylül Cumartesi gecesi fabrikaya gelen polis, savcılık kararı olduğu gerekçesiyle işçileri dışarı çıkardı. İşçiler, "Sendika Haktır, Gasp Edilemez" sloganıyla polis zoruyla fabrikadan çıkarılmalarını protesto ederek dışarı çıktı.

Birleşik Metal-İş Anadolu Şube Başkanı Deniz Ilgan gece saatlerinde fabrikaya polisin geldiğini ve savcılık kararı olduğu gerekçesiyle çıkarılmalarını istediğini belirterek "Sendikamıza üye olan arkadaşlarımıza Kod 46 ile işten çıkarıldıkları bildirildi. Noterden gelen tebliğde de yasadışı grev yapıldığı söyleniyor. En son baktığımızda 86 kişinin sigorta çıkışı verilmişti" dedi.

Sendikaya üye olanların fabrikada çoğunluğu sağladığını vurgulayan Ilgan "Ancak işveren görüşmeye yanaşmıyor, kendisine ulaşamıyoruz. Sendikalı olmak işçilerin hakkı ve arkadaşlarımız sendikalı çalışmaya başlanana kadar mücadeleye devam edeceğiz" dedi.

UYANIN UYKUDAN ASLANLAR GİBİ

Aybel Gül

"Uyanın uykudan aslanlar gibi Yenilmeyecek kadar çok sayıdaki Savurun dünyaya zincirlerinizi Uykuda denize düşen çiğ taneleri gibi Siz çoksumuz, onlarsa bir avuç"

P. B. Shelley

2003 yılında İngiliz itfaiyecileri, kapitalist sınıfın haklarını budamak isteyen politikalarına karşı greve gittiklerinde, sendika tişörtlerine "Uyanın uykudan aslanlar gibi" dizelerini bastılar. İngiliz işçileri için bu dizelerin anlamı büyüktü. "En iyi günlerde bile" kapitalistlere karşı tetikte olan devrimci sınıf bilincinin, kapitalist sınıfla amansız bir kavgaya girişmiş ilk işçi kuşaklarına manidar bir selamıydı.

Kapitalizmin beşiği sayılan İngiltere'de, iki sınıf arasındaki çatışma kapitalizmin egemen olduğu andan itibaren başlamıştı. Derin bir sefalet içindeki işçiler, daha sanayi devriminin başında, kendilerini işlerinden ettiklerini düşündükleri makinaları parçalamaya dek varan şiddetli başkaldırlara giriştiler. Zamanla yeni, devrimci bir gelişme oldu; kapitalistlerle tamamen zıt çıkarılara sahip olduklarının bilincine varan işçiler, kendilerini örgütlemeye giriştiler. Dayanışma sandıkları, birlikler, sendikalar kurdular.

Kapitalistler, sınıf bilinci yeni uyanmaya başlayan, daha iyi yaşama ve çalışma koşullarına sahip olmak için mücadeleye girişen işçilerden korkuyor, işçileri demir bir cenderede tutarak her eylemi ve örgütlülüğü şiddetle dağıtıyor, ezmeye uğraşıyordu. İşçi sınıfının buna cevabı daha örgütlü, daha bilinçli bir mücadele oluyordu. Bu mücadele daha 1819'da 9 yaşından küçük çocukların çalıştırılmasını, daha büyük çocukların ise haftada 72 saatten fazla çalışmasını yasaklayan yasaların getirilmesini sağlayacak kadar güçlüydü.

P.B. Shelley, kimi edebiyatçılarda İngiliz dilinde yazılmış en güzel protesto şiiri sayılan "Uyanın uykudan aslanlar gibi" dizelerinin de ait olduğu "Maskeli Çeteleri Yürüyor Anarşinin" şiirini, 1819 yılında, Manchester'in tarihinde gördüğü en büyük mitinge akan yaklaşık 100 bin dokuma işçisinin mücadelesi ve bu mücadelede ölümsüzleşen işçilerin anısına yazmıştır.

16 Ağustos 1819'da yaklaşık 100 bin dokuma işçisi fabrikaları sessizliğe gömerek Manchester'in St. Peters meydanındaki mitinge aktılar. Herkese oy hakkı, yıllık seçimler, gıda fiyatlarının düşürülmesi ve daha çok siyasal özgürlük gibi dönemlerine göre oldukça ileri sayılabilecek taleplerde bulunuyorlardı. Waterloo savaşının galibi olan İngiliz birlikleri St. Peters meydanında toplanan İngiliz dokuma işçilerine kılıç ve silahlarla saldırdı. Yüzlerce yaralı ve onlarca ölüsüyle, dönemin en büyük işçi katliamları arasına giren bu katliama Waterloo'ya atıfla ironik bir biçimde "Peterloo katliamı" denildi.

Shelley'in şiiri, "Damarlarımda kabaran bir öfke seli" dizesiyle başlar. Bu dize, katliamı yaşayan ve bunu duyan tüm işçilerin zaptedilmez öfkesini anlatır. Daha katliam gecesi, hiçbir yere gitmeyen işçiler, bir sokaktan diğerine geçerek, bir yerde dağıtılınca diğer yerde toplanarak, kendilerine saldıran birlikleri taş yağmuruna tuttular. Ayaklanmaya dönüşen olaylar 19 Ağustos gecesine kadar sürdü. Manchester'i dolduran işçilerin ekonomi ile politikanın ayrı şeyler olmadığına karar vermeleri fazla uzun sürmedi.

Peterloo'yu takip eden aylarda, Lancheshire pamuk endüstrisi işçileri öylesine yaygın örgütlenip öylesine güçlü sendikalar kurdular ki, arkasından gelen iki yüz sene boyunca işçi sınıfının elde edeceği tüm başarıların habercisi oldular.

Kapitalistler grev hakkı da dahil olmak üzere, sendika kurma hakkını 1825'te yasal olarak tanımak zorunda kaldı. 1831'de Lyon'un dokuma işçileri, kendi sınıf talepleriyle ilk bağımsız sınıf ayaklanmasını gerçekleştirerek üç gün boyunca Lyon'u zaptettiler. 1871'de Paris'in işçileri, tarihteki ilk işçi iktidarını, Komün'ü kurdu.

Bugün sendika tişörtlerine basılmış, sınıfın yüreğine işlenmiş bu dizeler, nostaljik bir selamın ötesindedir. İşçi sınıfı ile kapitalist sınıfın asla uzlaşmayacak iki karşıt cephe olduğunun devrimci bilincini ifade ediyor, ama yalnızca bu kadar değil! Bugün bu bilinç iktidarı istiyor, sosyalizmi istiyor ve tüm dünyada bunu gerçekleştirmek için eyleme girişiyor. Biz bu bilinci dünyayı kasıp kavuran işyan ve ayaklanma dalgalarında, kendini her açıdan örgütlemeye girişen, sosyalizmi pratikte kurmaya yönelik yıl dönümünü "Biz Komün'ün mirasçılarımız" sloganlarıyla karşılamalarında, Meksika'da, Kolombiya'da, ABD, Fransa, Lübnan, Hindistan, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da... dünyamız her noktasında sokağa çıkan ve yeni bir dünya isteyen işçi ve emekçi halkların "alt edilmez bir çoklukla" doğruluğunda görüyoruz.

Emperyalist kapitalist sistemi yıkacak güç, "aslanlar" bizzat bu ülkenin içlerinde ve onların uluslararası sınıf dayanışmasındadır.

AFGANİSTAN'DAN SONRA İDLİB

Taylan Işık

ABD emperyalizmi her yerde geriliyor, emperyalist kapitalist sistem içindeki hegemon özelliğini yitiriyor. Şüphesiz, bu zaman alan bir süreçtir; bugünden yarına oldu bitti denilebilecek bir durum değil. Ama süreç başlamıştır ve geri döndürülemez şans yoktur.

Afganistan'da askeri bakımdan yenildi; bundan şüphe yok. Bu, ABD'nin Afganistan'daki tüm varlığını sona erdireceği anlamına gelmiyor elbette. Taliban denen dinci tosuncuklar, nihayetinde ABD yapımı ya da çocuğu olup kendisini dünyaya getirenlere ekonomik, askeri, diplomatik, mali, teknolojik bakımlardan bağımlıdır ve ABD emperyalizmi askeri olarak çekildiği Afganistan'ı sayısız yönden kendine bağımlı tutacak olanaklara sahiptir.

Tüm bunlar ABD'nin gerileyen bir emperyalist güç olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Gerileme çoktan başlamış olmakla birlikte, en somut biçimini şimdi değişik cephelelerdeki yenilgilerinde ve geri çekilmelerinde görüyoruz. Suriye-İdlib cephesi bunlardan biridir.

Başlığa neden Suriye'yi değil de İdlib'i yerleştirdik? Çünkü, ABD'ye göre İdlib "Ortadoğu'nun en önemli yerlerinden biri olan Suriye'nin en önemli yerlerinden biri"dir ve ABD'nin bu değerlendirmesinde yapıldığı gibi söylemek için herhangi bir neden yok.

ABD, (diğer emperyalistleri şimdilik bir tarafa koyuyoruz) 2011'de Türkiye, Suudi Arabistan, BAE, Katar, Ürdün ve tabii ki İsrail siyonizmi üzerinden başlattığı Suriye savaşında, temel hedeflerine yani Suriye'yi dinci faşist çete üretim ve dağıtım çiftliğine çevirme hedefine ulaşamamış hedef değiştirdi. Hedef değiştirince Suriye'nin en önemli yeri olarak gördüğü İdlib'i Türkiye, HTŞ denen dinci faşist katil sürüsü ve mütefikleriyle elde tutma; mümkünse Suriye'den koparma planına geçti.

Aslında ilk hedeflerine ulaşamaması -elbette Fransa, Almanya, İngiliz emperyalistleriyle birlikte- ilan edilmiş bir yenilgiydi. Ancak savaşın sürmesi bu yenilginin üzerini örttü. 2015 yılında ABD emperyalizmi sözünü ettiğimiz hedefine ulaşamayacağını görüp kabul edince hedefini şöyle değiştirdi:

"İkincisi ise şu; bu resmi olmayan ve üstü kapalı ancak çok önemli bir görev. Eski Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton kitabında bu konu hakkında detayları yazdı.

Bu görev Esad ve Rusya'nın toprakların kontrolünü sağlamasını önlemek. Güneyde, Al Tanf'ta da aynı şeyi yapıyoruz. Burada pek bir İŞİD varlığı yok ancak İran, Esad ve Rusya'nın topraklarda kontrol sağlamasını önüyoruz.

Böylece Suriye'deki savaşa diplomatik bir çözüm bulunması için baskı yapıyoruz. Bunlar, Türkiye'nin İdlib'de yaptığından çok da farklı değil."

Evet, 2015 yılında Rusya'nın, özellikle de hava kuvvetlerinin aktif biçimde devreye girmesi ABD'yi, Suriye'de dinci faşistlerden müteşekkil bir iktidar ve devlet kurma planından vazgeçmek; yerine, daha azına razı olmak anlamına gelen, "Esad ve Rusya'nın toprakların kontrolünü sağlamasını önlemek" planını koymak zorunda bıraktı. Bu plan "Türkiye'nin İdlib'de yaptığından çok da farklı değil."

Şimdi ise, Suriye'nin güneyinde yer alan Dera bölgesinde, Lübnan'daki güç dengeleriyle de bağlantı içinde, benzer bir yenilgi süreci başlamış bulunuyor.

Kısaca, Dera bölgesinde özellikle İsrail ve Türkiye destekli dinci faşist çeteler, bir süre önce yeniden toparlanarak silahlı saldırılara başlamışlardı. Yaklaşık üç yıl önceki askeri yenilgiden sonra, efendileri İsrail ve Türkiye, elbette Ürdün istihbaratının yardımıyla, onları yeniden toparlanma sürecine sokabilmişlerdi. Bu çeteler, efendilerinin planlarına uygun olarak, Suriye ve Rusya'yı Dera bölgesinde meşgul ederek İdlib operasyonunu, en azından geciktirmek için, Suriye ordusuna saldırılara başlamışlardı.

Rusya ve Suriye, bir yandan bu dinci çetelerle anladıkları dilden yani askeri operasyon dilinden konuşurken, öte yandan Rusya diplomatik çabalarla ABD ve İsrail'in elini kolunu bağlama işine girişti. Bunda, ayrıntılarına şimdi girmeye gerek olmayan Lübnan'daki güç ilişkilerinin de rolü oldu. Sonunda, ABD ve İsrail, kendi beslemeleri tosuncukları cami avlusunda terk edilmiş kedi yavruları gibi terk edip Rusya ve Suriye ile anlaşmalarının yolunu açtılar.

Burada bir parantez açıp bir iki cümleyle şuna işaret etmek gerekir: Dera'da Suriye ve Rusya güçlerine karşı silahlı saldırı yapanların özgürlük peşinde koşan, Suriye'nin gerici-burjuva iktidarına karşı "devrimci amaçlar" için savaşan "yerli silahlı güçler" olarak düşünmek yapılabilecek en büyük hatadır.

Devam edelim. Dera'da Rusya'nın müzakere ve askeri güç kullanma tehdidi sonucu Suriye devletiyle anlaşmak zorunda kalan dinci faşist çetelerin bir kısmı soluğu hemcinslerinin yanında, İdlib'te alırlar bir kısmı da silah bırakarak dinci faşist safları terk etmeyi "kabul etti."

Şüphesiz bu, ABD'nin tek cephede de olsa yenilgisi anlamına geliyor. ABD, kendi beslemelerinin Dera'dan çıkarılmasını sessizlikle karşılamak zorunda kaldı. Yapacak fazla şeyi yoktu.

Dera sorununun çözüm yoluna girmesi, İdlib operasyonu üzerinde hızlandırıcı bir rol oynayacaktır. Nitekim tüm ve asıl hazırlıklar büyük bir İdlib savaşına göre yapıyor. Tam da bu nedenle, Dera'dan çeteleri temizleme operasyonu sürerken Rusya hava kuvvetleri dinci faşist çetelerin İdlib'teki yuvalarını aralıksız bombaladı.

Bu bombaların bir kısmının Türk ordusu mevzilerinin sağına soluna düştüğünü, ölüm ve yaralanma gibi durumların sıklığına belirtmede geçmemeli. İdlib ve özellikle Afrin'den, (Afrin Kurtuluş Güçlerinin eylemleri sonucu,) asker ölüm haberlerinin sıklığına, kayıpların büyük bir kısmı gizlense de, artık mızrağın çuvala sığmadığını görüyoruz.

Büyük ve kaçınılmaz bir savaşın haberci adımlarıdır bunlar. İdlib'i elde tutma planını çöpe gönderecek bir savaş!.. Bu savaşın görünür cephesinde, elbette, Türkiye duruyor. Ama asıl kaybeden, Türkiye üzerinden Suriye'de tutunmaya çalışan ABD emperyalizmi olacak.

Gerileme ve çöküş süreci hızlanarak sürüyor.

GÖÇMENLER VE "GÖÇMENLER"

Sena Demir

On yıllarca Ortadoğu'da devrimlere karşı emperyalizmin jandarmalığını yapan işbirlikçi tekkelci devlet, görevini ifa ederken, on bir yıl önce emperyalizmin çıkarları adına Suriye'yi kendisinin yöneteceği hayalini kurdu. Nesnellüğün ona başarısızlık çarklarını çevirdiğini ise yalnız kendisi bilmiyordu. Siyasi literatürde buna öngörüsüzlük dense de, burnunun ucunu görememek de denebilir.

Savaş ve yıkımla milyonlarca insan yerinden yurdundan edildi ve dinci faşist iktidar, beklemediği oranda göçmen akınıyla karşılaştı. Herkese bunun geçici olduğunu söylese de, savaşın uzaması ve yıkımın büyüklüğü kalıcı bir göçmen sorunu yarattı. Ona kalan seçenek bunu "mutlu bir kazanç/kar" kapısı olarak kullanmaktı. Tekstil, mobilya, deri ve daha bir çok sektörde, hiçbir sosyal hakkı olmadan, ucuz Türkiyeli işçiden daha ucuz ve örgütsüz çalıştırabileceği yüz binler sayesinde bir taşla birçok kuş vurmanın sevinci, Emevi Camii'nde namaz kılamamanın tesellisi oldu. Bakanların sözleriyle "göçmen işçi olmasa ekonomi çökerdi".

Ama onlar bununla da kalmadı, girilen Suriye topraklarında ne buldularsa ganimete çevirdiler. Zeytin ağaçlarının sökülmesi, fabrikaların vidasına kadar taşınması, petrolün yüklenmesi... Emperyalist ülkelerden aldığı milyarlarca hibe ise göçmenlere değil, savaş giderlerine kullanıldı, aralarında pay edildiği göçmenlerin sefil hayatından anlaşılmakta.

Öte yandan, göçmen sorunundan farklı, ayrı bir olgu da dünya halklarının gözü önünde cereyan etti. Emperyalistlerin jandarması olarak eskiden el altından, istihbari alanda, kapalı kapılar ardında yaptığı işi, açıktan, aleni yapmaya başladı. Yani komünizmle mücadele kapsamında kurulmuş, desteklenmiş tüm gerici-dinci-faşist çetelerle olan işbirliği!.. Onların barındırılması, eğitilmesi, yeniden savaşa sürülmesi, hatta yenilerinin kurulması işi, dünya halklarının gözü önünde oldu. Ülke içinde bunu, "dış politika" diye yutturmaya çalışsalar da, hem

Batı'da, hem Ortadoğu'da alabildiğine teşhir olduğu bir süreç yaşandı. Doğrusu, kargaların bile anlayıp güldüğü "kışkırmıyorlar", "gücümüzden korkuyorlar" savunuları, Nasrettin Hoca fıkralarına taş çıkarttı.

Bugünlerde ise, burjuva muhalefet ve onun yardımcıları aydın, gazeteci, yazar-çizer takımı, Afganistan'dan getirilen, neredeyse tamamı erkek olan ve çoğunluğu yıllarca orada emperyalistlerin ve NATO'nun her türlü hizmetinde çalıştırılmış Afganlarla birlikte, Suriyelileri de dahil ederek, sorun göçmen sorunuymuş gibi bir tartışma yürütülüyor. Öncelikle belirtelim, işbirlikçi tekkelci faşist iktidarın niteliğini ve devrimin zorunluluğunu ortaya koymadan yapılan tüm tartışmalar, daima gerçeklerin üstünü örtmek, halkları kandırmak içindir.

Şu an, belki de, dünyanın hiçbir yerinde, sayıları on binlerle ifade edilen (yabancı) dinci-gerici-faşist çetelere doğrudan ev sahipliği yapan ülke yoktur. Bunlara göçmen, bu soruna da göçmen sorun demek, göçmen sorunuymuş gibi tartışmak, en bayağısından işbirlikçi tekkelci devleti aklamak, ilerisi için de ırkçılığa tohum serpmektir.

Dün Suriye'deki dinci faşist çeteler için "onlar işbirliği yaptığımız Suriye güçleridir" diyen, bugün "Taliban'la aramızda fark yok" açıklamasını yapan dinci faşist iktidar, Mısır, Suriye, Libya, Tunus, Somali, Sudan ve Afganistan'ın dinci faşist örgütleriyle yalnızca yeni yana değil, aynı safta ve koruyucu durumunda. Bu gerçeği, göçmenlerle birleştirip "demografik yapı bozuluyor", "gericiliğin sosyal tabanı genişletiliyor", "seçimleri böyle kazanmayı planlıyorlar" vs diye yorumlamak zeka işittisi değil, "politik aptallık" işaretidir.

Dünya batsa da, ufukları seçimlerden öteye geçmeyenler, dünya halklarının yalnız görüngülerden anladığı yalın gerçeği dilendirmekten bile acizler. Tekelci devlet için iki şey önemli: Birincisi, emperyalist sermayeye olan yoğun ihtiyacı ve en az giderle en yoğun sömürüyü gerçekleştireceği, örgütsüz, boyun eğmiş veya zorunlu bırakıl-

mış emekçilere sahip olmak... İkincisi, devrimci iç savaşın adım adım ördüğü sondan kurtulmak ve bunun için de dinci faşist çetelerden faydalanmak.

Burjuva muhalefetten elbette, bu gerçekleri olduğu gibi dile getirmesini beklemiyoruz. Peki, öz itibarıyla iktidarlar burjuva muhalefet aynı olmasına karşın, burjuva muhalefeti bu kadar rahatsız eden şey ne? Evet, faşist dinci çetelere ev sahipliği yapmak, onları devrimci toplumsal ayaklanmaya karşı kullanma hevesinde olmak ayrı bir şey, onların iplerinin gerçekte kimde olduğu ayrı bir şeydir. Yani on yıllar boyu bu ipleri emperyalist ülkeler tutmuşlardır ve hala böyledir ve de buraya konumlandırırsanız onlardır. Bu da demektir ki, Emevi Camii'nde namaz kılama hayali gibi her şey boşa düşebilir. Üstelik yabancı istihbaratların elini kolunu sallayarak "oyun kurması"na da zemin hazırlanmıştır. On bir yıl önceki Esad'ın durumundan çok daha kötü bir duruma düşmüştür tekkelci devlet. Bu mesele de "muhalefeti" dertlendiren (dert söyletmiş) budur. Yoksa ne göçmenlerin sefaleti ne Türkiye işçi sınıfının, "demografik yapının" derdindedir...

Burjuva muhalefetin derdini bir kenara bırakalım, işçi sınıfının karşı karşıya olduğu görev ve sorumluluklara kısa değinelim.

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, göçmen emekçileri kendi saflarına, devrimci mücadelesine çekmeli, sosyalizmin kazanması için örgütlemelidir. Öte yandan, faşist iktidarın tüm dinci faşist çetelerle olan işbirliğinin kendisine karşı (işçi sınıfına karşı) olduğunu anlamalı ve faşizme karşı mücadeleyi iktidarın kazanılmasında (ki bu, ancak bir devrimle) birleştirmelidir. Bütün çöküş dönemlerinde işler birbirine karşır, sular bulanır, her şey giderek daha karmaşık ve girift bir hal alır, ancak işçi sınıfının devrimci bilinci, durumu sadeleştirmeyi iyi başarır. Tıpkı Ekim devriminde, silahlı Bolşevik işçinin, tüm o politik karmaşanın ortasında sorduğu soru gibi: Kimden yanasın? İşçilerin iktidarından mı? Burjuvaziden mi?

Sarıgazi Halkı Festivalin Yasaklanmasını Profeso Etti

2014 yılından bugüne türlü bahanelerle yasaklanan Sarıgazi Halk Festivali geçtiğimiz yıl pandemi gerekçe gösterilerek yasaklanmıştı, bu yıl da keyfi bir şekilde yasaklandı. "Yasakları Tanımıyoruz!" diyen Festival Hazırlık Komitesi, festivalin yapılacağı duyurulan 11 Eylül günü 19.00'da festivalin gerçekleştirileceği Demokrasi Caddesi girişinde basın açıklaması yaparak yasaklamayı protesto etti.

Açıklama HDP Milletvekili Züleyha Gülüm ve aydın yazar Temel Demirel'in konuşmaları ile başladı.

HDP İstanbul Milletvekili Züleyha Gülüm "Tüm etkinliklerimizin, festivallerimizin, eylemlerimizin yasaklandığı bir dönemden geçiyoruz. İşçilerin, kadınların, halkların mücadelesinden korkuyorlar. Türklere mi korkuyorlar. İstiyorlar ki faşizme boyun eğelim. Ama asal boyun eğmeyeceğiz. Sarıgazi halkını ve Festival Komitesini selamlıyorum. Ve yineliyorum. Biz kazanacağız! Biz kazanacağız!" dedi.

Akademisyen ve yazar Temel Demirel ise defalarca Sarıgazi Festivali'ne katıldığını, şimdi de burada olduğunu anlattı. Maltepe'de aşçı karıştlarına izin verilirken, bu festivalin yasaklanmasının gerekçesini anlatan Demirel "Sadece ekmeğe değil, özgürlük de istiyoruz" dedi.

İktidarın keyfi yasaklarına tepki gösteren Demirel "Bugün burada bizleri ezseniz, yok etse-

niz de bu ülkedeki devrimci damar bitmeyecek, yerini yenileri mutlaka alacak. Biz haklıyız, biz kazanacağız!" diyerek sözlerini tamamladı.

Ardından Hazırlık Komitesi adına açıklamayı Olgun Senemoğlu yaptı. Sarıgazi Halk Festivalinin Sarıgazi halkının elinden alınmaya çalışıldığını, 20 yılı aşan süredir yapılan Sarıgazi Halk Festivali'nin halkın bir değeri olduğunu belirten Senemoğlu, "Birliğimizi beraberliğimizi kültürümüzü yaşadığımız festivalimizi güvenlik bahane gösterilerek yasaklandı. Geçtiğimiz günlerde Gülsuyu'nda, 1 Mayıs Mahallesi'nde devrimcilerin etkinliklerini aynı

gerekçe ile yasaklandı. Nedense hep biz halkların emekçilerin etkinlikleri yasaklanıyor. Konu kendi parti kongreleri, mitingleri, konserleri olunca hiçbir güvenlik, salgın sorun olmuyor" dedi.

İktidarın tek korkusunun işçilerin, halkların iktidara karşı mücadele etmesi, devrimcileşmesi, özgürleşmesi ve alanlarda yan yana gelmesi olduğunu vurgulayan Senemoğlu, "Çürümüş düzeninizin, sermaye egemenliğinin koyduğu hiçbir yasağı tanımıyoruz. Bu yasakçı, sömürücü, baskıcı iktidara karşı savaşmak toplum için hem bir zorunluluktur hem de meşrudur" dedi.

Bu meşruluğu ve gücü "Vallahi de billahi de korkmuyoruz sizden" diyen Somaliler maden işçilerinden aldıklarını "Öfkemiz sarsın dünyayı" diyen kadınlarla yürüdüklerini, Şili'de "depresyon değildi, kapitalizmi" diye duvarlara yazdıklarını, Guatemala'da halk düşmanı bütçe planlamasına karşı merkez bankasını ateşe vererek geceyi aydınlattıklarını, Hindistan'da milyonlar olup greve çıktıklarını, Fransa gettolarından "Özgürlük, özgürlük, özgürlük" diyerek meydanlara indiklerini belirterek "Duyuyor musunuz sesleri? Geliyor, gelmekte olan. Güzel günler için yaşıyoruz, güzel günler için mücadele ediyoruz" dedi.

Senemoğlu "Bu aşığılanmaya, bu insanı kirleten sisteme, bu sömürüye karşı savaşmamak, bunlara alışmak şimdiden ölüme razı olmak demektir. Bizler devrimcileriz bizler sosyalistleriz. Bizler bugün burada olanlar tutumumuz nettir. Sarıgazi'yi de bu coğrafyayı da çetelere ve onları destekleyen reislere teslim etmeyeceğiz" diyerek sözlerini tamamladı.

"Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Sarıgazi Bizimdir, Bizimle Özgürleşecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atılan açıklamada, Grup İsyân' Ateşi de kısa bir müzik dinletisi gerçekleştirdi.

Eylem sloganlarla sona erdi.

YENİYİ İNŞAA ETME VAKTİ!

İ.Cevat Çetiner

Ağustos ayı sonunda Optimal Araştırma Merkezinin yaptığı güven anketinin sonuçları açıklandı. Sonuçlar yüzde olarak şöyle;

Cumhurbaşkanlığı	19,8	YÖK	0,4
Diyanet	0,8	Hükümet	4,0
İçişleri B	7,0	Medya	2,1
TBMM	1,1	T.S.K	9,5
Belediyeler	6,4	Sağlık B.	8,9
Yargı	0,8	Hepsine	6,9
M.E.B.	0,4	AnayasaMah.	4,0
Hiçbirine	27,8		

Veriler, kapitalist toplumsal düzenin kurumlarına güven kalmadığı yönündeki belirlemelerle uyum içinde. Ve rakamlar, yaşananın sadece bir güven sorunu olmanın ötesine geçtiğine işaret ediyor. TSK'ya güvenin %9,5, Diyanet'e güvenin %0,8, dönemsel olarak önem kazanmış olan C.başkanlığına güvenin %19,8 olması ve tüm bunlardan daha önemlisi, toplumdaki her 3 kişiden birinin hiçbir kuruma güveninin kalmamış olması, toplum nezdinde kurulu düzenin topyekun çöktüğünü gösteriyor.

Bu durumu yaratan temel neden, hiç kuşku

yok ki, mevcut toplumsal düzenin, sömürülen ve ezilen kesimlerin maddi ve manevi gereksinmelerini karşılayamaması ve bu yönde toplumdaki yükselen her talebi de kurumları aracılığıyla bastırmaya çalışmasıdır. Düzenin, topluma karşı savaş yürütmesidir.

Elbette, ne toplumsal düzene dair yaşanan güven yitimi, ne de bunun altında yatan neden, yeni ortaya çıkmadı. Geçmiş var. Gelinek noktanın bir sürecin sonucu olduğunu herkes kabul ediyor. Ama bu, doğru anlaşılmalıdır.

Bu süreç, bu geçmiş, burjuva muhalefetin göstermeye ve insanların bilincine işlemeye çalıştığı gibi, sadece son 20 yıla sınırlı değildir. Onlar, kapitalist düzeni kurtarmak için, çöküşün faturasını AKP'ye kesmeye çalışıyorlar. Toplumsal düzene dolayısıyla onun kurumlarına olan toplumsal öfkeyi ve karşı çıkışı, düzenin karanlık labirentlerinde boğma telaşındalar. Bu uğraşlarında en büyük yardımı ise, küçük hesapların ve başarıların kölesi olan küçük burjuva sol muhalefetten almayı umuyorlar. Bunlar ise, burjuva muhalefete eklenerek sermayenin stratejik planının parçası haline gelmeye dünden isteklidir. Yeter ki, "işte büyük başarımız" diye sallayabilecekleri bir şey verilsin ellerine. Burjuvazi, stra-

tejik kazanımlar için taktik kayıpların verilebileceğini iyi biliyor.

İşin doğrusu, kapitalist toplum düzeninin yaşadığı çöküşün 100 yıllık bir sürecin ürünü olduğudur. AKP dönemi, bu sürecin bir parçası sadece. Hatırlayalım, AKP'nin öne, toplumsal düzene dair güven yitiminin bugünkü noktaya, topyekun bir çöküş noktasına varmaması için sermaye ve düzenin yerleşik kurumlarının onayıyla açılmıştı. Vadedilen, toplumun talebiydi: değişim. Ama, toplumun gereksinimleri ile kurulu düzen arasındaki çatışma o kadar ileri boyutta ki; yaraya merhem olması umulan AKP, emperyalist-kapitalist dünyanın tüm desteğine rağmen sürecin derinleşme hızını bile yavaşlatmadı. Öyle ki, sürecin hızlanmasının etkenlerinden biri haline geldi.

Kemalizmin ardından milliyetçilik ve nihayetinde İslamcılık da darmadağın oldu toplum nezdinde. Ve tabii bu ideolojik argümanların temsilcisi olan kurumlar da. Düzendeki yeni olan, onu korumaya çalışan, onunla ilişkili olan her şeyin çökmeye ve düzenin çöküşünün hızlandırıcı olmaya mahkum olduğu bir kez daha görüldü. Düzenin en önemli koruyucusu olan zihinsel alışkanlıklar darmadağın oldu.

Yeni olan içinde bulunduğumuz toplumsal düzene dair gerçekliğin, nüfusun büyük bir çoğunluğu tarafından görünür hale gelmesi ve bu düzenle, onun kurumlarıyla olan manevi bağlarının kopmuş olmasıdır. Gezi'yi yaratan ve daha ilerisini gündeme getiren budur. Bir toplumsal devrim için gerekli olan nesnel koşulların yanı sıra devrimin öznel koşulu da oluşmuştur.

Bu somut gerçeklikleri bilmek ve unutmamak, içinde bulunduğumuz tarihsel koşulların bütünlüklü ve devrimci kavrayışı için, görevlerin doğru belirlenebilmesi ve bu görevlerin talep ettiği gerekli inisiyatif ve cüretin gösterilebilmesi için önemlidir.

Tarihin gösterdiği şey, ilerleyebilmek için, eskiyenin yerine yenisini koymak gerektiğidir. Mevcut toplumsal düzen ve onun kurumları çöktüğüne göre, sömürülenler ve ezilenler, yani halk, kendi arzuldıkları toplumsal düzeni sağlayacak kurumları oluşturmak zorundadır. İşçi sınıfının içinden doğan işçi temsilcileri konseyleri, işçi sınıfının bu ihtiyaca verdiği cevaptır. Bu cevabı ne kadar hızlı büyütürse, gelecekte o denli hızlı yankılaşacaktır. İşçi sınıfının öncüsüne düşen, bu konuda işçi sınıfına yardımcı olmaktır.

Türkülere Kelepçe Vurulamaz!

18 Eylül günü DİK-YAD'ın düzenleyeceği ve Grup Munzur ile Kaldırım Müzik Topluluğu'nun katılacağı Halkla Buluşma Konseri, Adana Valiliği tarafından "... sosyal medya platformlarında marjinal gruplarca çağrı amaçlı paylaşımlar yapıldığı ve ayrıca 112 Acil Çağrı Merkezi Müdürlüğü İhbar Hattına gelen ihbarlarda, adı geçen konsere örgütçülerin geleceği ve Adana'ya ortalığı karıştırmaya gelecekleri şeklinde bildirimlerin bulunması üzerine" etkinliğe yasak getirildi.

İki gün önce izin verilen konser, bu gibi içi boş gerekçelerle yasaklandı. Adana demokratik

kitle örgütleri ise "Türkülerimize Kelepçe Vurulamaz" diyerek yasaklamamın bildirilmesinin ardından Fökev'de basın açıklaması yaptı. Ardından, Grup Munzur derneği ziyaret etti.

Baskılar, yasaklar devrimci sanatın halkla buluşmasını engelleyemez.

Hak Aramak(!)

Önce TikTok hesaplarına, ardından tüm sosyal medya hesaplarına bir video düştü. İzlediğimiz görüntüleri kimileri coşkuyla karşılarken, kimileri de dehşete düşüp eleştirmeye soyundu.

Görüntülerde bir kepçe operatörünün, kepçe ile sıralı halde bekleyen kamyonları parçalamasını izledik. Görüntüler "Parasını alamayan işçi, şirketin kamyonlarını kepçe ile parçaladı" denilerek verildi. Özetle, Şırnak'ta Cudi Dağı eteklerindeki bir kömür ocağında çalışan kepçe operatörünün, aynı zamanda amcası da olan patronundan alacağını istediği, ancak red cevabı alınca, kepçeyle 5 kamyonun kabin kısmını parçaladığı şeklinde.

Çoğumuzun yürekleri soğudu, oohh... dedik. Evet, her şeyi üreten işçinin emeğinin karşılığı olarak belirlenmiş üç kuruş ücreti bile ödemiyorsanız, bu size müstehak dedik. Yaşanan olay, işçi sınıfının en doğrudan, en sade ve basit bilincinin yansımaları idi, verdiği geri almak. Haziran ayında da yaşamıştık; villaları inşaa eden inşaat işçileri, ücretlerini alamayınca villaların çatısını söküp, kiremitleri atmışlardı aşağıya. Sosyal medyada hızla yayıldı işçilerin bu videosu da: "Paralarını vermeyeceksin ha, al sana çatı"... Geçtiğimiz yıllarda da yine kepçe ile inşaa ettikleri evi yıkan inşaat işçilerine tanın olmuştuk.

İşçi sınıfının mücadele geçmişine baktığımızda, bugün yaşananlar bize 1800'lerdeki makine kırıcıları çağrıştırdı ilk önce. Makineleşme artınca işsiz kalan, ücretleri düşen işçiler öfkelerini ve tepkilerini kendilerini işsiz bıraktığını düşündükleri makinelere yöneltmiş, onları parçalayıp tahrip etmişti. Bugün yaşananlar ise yine patronların sermayesine yönelik. Üretim araçlarına ve işçilerin hiç bir zaman sahip olamayacakları kendi ürettiklerine yönelik. Bu tür eylemlerin dönem dönem yaşandığını da biliyoruz.

Patronların işçi ücretlerini geciktirmesi ya da ödememesi, sonucunda işçilerin eyleme başlaması, davalar açarak hukuksal sürece gitmesi olağan hale gelen olaylardan. Ve gittikçe daha sık yaşanıyor. Yüksek işsizlik oranları, sermaye sahiplerinin güvenceye alıyor. Ve yine mahkemele-

rin, hukuki süreçlerin uzaması ya da patronların lehine sonuçlanması da sermayenin elini rahatlatan konular. Bu hafta, 3. Havalimanında yüzlerce işçinin eyleme çıkmasının 3. yılı. Ağır kölelik koşullarında çalışmayı reddeden ve ücretlerini alamayan işçilerin eylemi çok kısa sürede ülke çapında sarsıcı etki yarattı. Ancak "ibret olması" açısından eyleme çıkan işçilerin tutuklanmasıyla sonuçlandı.

İşçiler öğreniyor. Yaşananlardan, birbirlerinden, kendi deneyimlerinden öğreniyorlar. Mahkemelerde haklarını arasalar da, tek başına bununla sonuç alamayacaklarını biliyorlar. Sokağa çıkıyorlar, eylem yapıp işyeri önlerini mesken tutuyorlar, sosyal medyanın gücünü kullanarak boykot kampanyaları örgütüyorlar. Örgütlü güce dönüşmeyen öfke de şiddet eylemlerinde buluyor çözümlü. O zaman ne "meşruyeti kaybetmemek", ne "haksız duruma düşmemek", ne cezalandırılma korkusu... Hiçbir zincir tutamıyor işçinin öfkesini. Aynı gün haberlere yansıyor; Aliğa'da bir yolcu gemisinin sökülmesi esnasında halatın kopması sonucu iki işçi hayatını kaybetti... Aynı yerde son 2 ayda yaşanan 2. iş cinayeti. Ve son bir ayda en az 174 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti... Artık işçilere hiç kimse "hukukun üstünlüğü"nden, "emeğin karşılığını almak"tan bahsedemeyiz bu sistemde. İşçiler, bir şey istiyorlarsa, kendi çabalarıyla almaları gerektiğinin çoktan farkına varmış durumda...

Akbelen'de "Bilirkişi" Usulsüzlüğü

Muğla'nın Milas İlçesi İkizköy yakınlarında bulunan Akbelen ormanının termik santrale kömür temini için kesilmesine karşı köylülerinin eylemi sürerken, 7 Eylül günü "bilirkişi" usulsüzlüğü yaşandı.

Akbelen Ormanı'nda YK Enerji'ye kömür madeni işletmesi için verilen izin iptali için İkizköylüler tarafından açılan davada bilirkişi keşfi başladı.

Nöbet alanında Milas-Ören-Karayolu kenarında döviz ve pankartlarla bilirkişiyi karşılayan yüzlerce köylü, "Akbelen Ormanı'nı Vermeyeceğiz" sloganı atarak Akbelen Ormanı'nın girişinde beklemeye başladı.

Bu alan, avukatlar Arif Ali Cangı ve İsmail Hakkı Atal'ın bir gün önce mahkemenin naip üyesi ile buluşmayı belirledikleri yerd. Ancak bilirkişi aracı bu noktada durmadan hızla uzak-

laştı. Uzun süre davacı avukatları heyete telefonla da ulaşamadı.

Heyet, yaklaşık yarım saat sonra davacı avukatlar tarafından İkizköy Işıkdere mevkiinde bulup keşfe katılabildi.

Hakim uzun süre davacı avukatlar dışında kimseyi keşfe dahil etmedi. İtirazların ardından maden alanı içindeki inceleme noktasına Muğla, İzmir ve Adana Barolarından gözlemci avukatlar dahil olabildi. Davacı

KARDOK Derneği'nin yönetim kurulu üyeleri ve mahkemeye daha önceden davacı tarafın uzman olarak sunduğu kişiler hala maden sahası nizamisinde bekliyor.

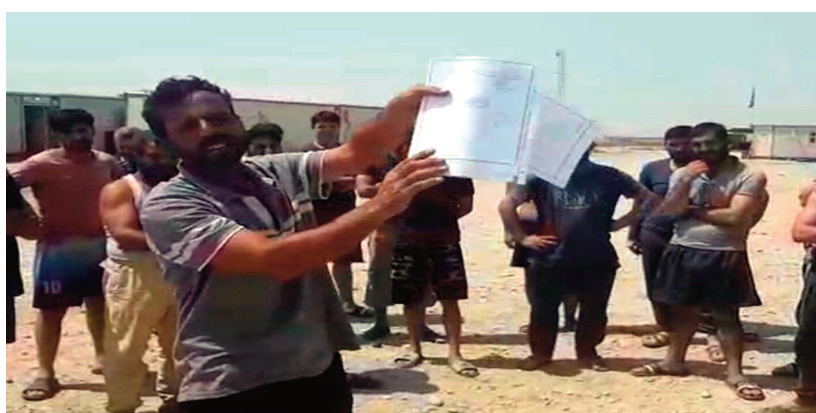
Bu arada İkizköylüleri desteklemek için Akbelen Ormanı'na gelen yüzlerce kişi ve yöre halkı nöbet alanında forum yaptı. Akbelen mücadelesinin ve orman-maden-enerji politikalarının tartışıldığı forum sloganlar ve türküler eşliğinde devam etti.

Hakları Gasp Edilen İşçiler Gözaltına Alındı

Irak'ın Kut şehrinde sözleşme imzaladıkları Al-Kawani isimli firma tarafından 3 aydır hakları ödenmeyen ve Türkiye Başkonsolosluğuna başvuran 28 işçi inşaat işçisi, 6 Eylül günü Irak askerleri tarafından gözaltına alındı.

Gözaltına alınmadan dakikalar önce video ve ses kaydı ile "Gözaltına alınıyoruz, nereye götürüleceğimizi bilmiyoruz. Irak güçleri telefonlarımızı el koyuyor yardım edin" diye seslenen işçilerin telefonların el konulduğu, şantiyeden zorla çıkarıldıkları öğrenildi. İşçilerin nereye götürüldüğü öğrenilemedi.

İşçiler video kaydı paylaşarak yaşadıkları durumu aktararak Türk Konsolos-

luğundan yardım istemişti.

Çektikleri videoda konuşan formen olarak çalışan işçilerden Hüseyin Demir, 24 Nisan'da Irak'ın Kut şehrine Irak

Adalet Bakanlığının cezaevi inşaatında çalışmak için geldiklerini, Rakan Kamal Saber isimli Iraklı'ya ait Al Kawani isimli şirket ile sözleşme imzaladıklarını

ve çalışmaya başladıklarını aktardı. Demir, firmanın 3 aydır kendilerine ödeme yapmadığını ve Irak'ta mahsur kaldıklarını söyledi.

Can güvenliklerinin olmadığını ve firma sahibi tarafından tehdit edildiğini de söyleyen Demir, Türkiye Bağdat Büyükelçiliği yetkililerinden yardım istediklerini belirtmişti.

"Konsolosluğa durumu aktarıp yardım istedikten sonra firma sahibi tarafından tekrar tehdit edildik. Bana 'Siz beni nasıl şikayet edersiniz, beni konsoloslukla mı korkutacaksınız. Onlara (konsoloslukta) 'Ya siz bunları çıkarın ülkenize gönderirsiniz ya da ben çıkarmasını

bilirim' dedim" diye anlattı.

Alacakları ücretten vazgeçmelerine rağmen sorunun çözülmediğini ve can güvenlikleri konusunda kaygılarının olduğunu ifade eden Demir video kaydında "Ben bütün devlet yetkililerimize, sivil toplum kuruluşlarına, derneklere ve siyasi partilere sesleniyorum. Bize yardım edin. 28 Türkiye vatandaşı hayatı tehlikemiz var. Elçiliği arıyorum. Bugün sabahın beri gelen giden araçların haddi hesabı belli değil. Arkadaşlarımızın hepsini yemekhaneye topladım, korkuyorum. Sözleşme var, her şey var. Konsolosluk benim paramı alamıyor" diyerek maruz kaldıkları durumu aktardı.

Filistinli Tutsaklardan Özgürlük Eylemi

Tutsaklık, "özgürlük eylemi"nden ayrı düşünülemez! Siyasal tutsaklar, her dönem "özgürlük eylemi"ni siyasal mücadelenin bir parçası olarak görürler. Her fırsatta tutsaklık koşullarından kurtulmak, zindanlardan kaçmak, savaşımın güçlü araçlarından biridir.

Filistinli tutsaklar tünel kazarak başarılı özgürlük eylemi yaptılar.

İsrail'in Gilboa Hapishanesi'ndeki 6 Filistinli tutsak, 6 Eylül gecesi kazdıkları tünelden kaçmayı başardı. Sadece Filistin'de değil, tüm dünyada coşku uyandıran eylemde özgürleşen tutsaklar "Özgürlük Tugayı" olarak adlandırıldı.

Haber kısa sürede önce İsrail basınında yer aldı, sonra hızla sosyal medya üzerinden yayıldı. İsrail zindanlarından Gilboa Hapishanesi, Cenin mülteci kampına yarım saat mesafede. Aynı hücrede tutulan 5 İslami Cihad, 1 El Aksa Şehitleri Tugayından 6 tutsağın tuvaletten kazmaya başladıkları tünelin çıkış noktası da, kaçışları ortaya çıktıktan kısa süre

sonra tespit edildi.

Olayın duyulmasının ardından FHKC, eylemi kutlayarak halka "devrimcilere kapımızı açın" çağrısı yaptı: "6 kahraman tutsağın kendilerini özgürleştirme yeteneği, Siyonist düşmanın tüm önlemlerinin mahkumların kararlılığını, iradesini ve buldukları yerde savaşıma rollerini zayıflatamayacağı bir kez daha kanıtlandı" dedi yaptığı açıklama ile.

İsrail Savunma Kuvvetleri, hızla Batı Şeria'ya asker konuşlandırdı ve "kaçaklar"ı bulmak için yüksek teyakkuza geçti. Havadan ve karadan operasyon başlattı. Ve güvenlik önlemi olarak Gilboa'da kalan 80 tutsağı farklı cezaevlerine nakletmeyi planladı. Zindanlardaki Filistinli tutsaklara baskıları daha da artırdı. Hava karardığında da hava saldırısına başladı.

Bu esnada haber ilk duyulduğunda Cezaevi önünde tutsak yakınları tatlı dağıtarak özgürlük eylemini kutlamaya başladı. FHKC savaşçıları da Beytüllahim'de tatlı dağıttı. El Halil ken-

tinde sokaklara çıkarak zafer konvoyları oluşturuldu. Ve tutsakların "özgürlük tüneli"ni kazmakta kullandıkları tahmin edilen "kaşık"lar, özgürlük sembolü olarak eylemlerde kullanılmaya başlandı.

"Özgürlük Tugayı"ndan 4 Tutsak Yakalandı

Ve özgür geçen 5 günün sonunda, Özgürlük Tugayı'nın 4 üyesi yakalandı.

11 Eylül Cumartesi günü önce Muhammed Ardah ve Zekariya Zubaidi'yi ardından Mahmud Ardah ve Yakup Kadri'yi ele geçirdi İsrail işgal kuvvetleri. Ancak hala 2 tutsak ele

geçirilebilmiş değil. 4 Filistinli Jalameh sorgulama merkezinde avukatları ile görüştürülmeden, diğer 2 arkadaşlarının yerini öğrenilebilmek için de işkenceli sorgulardan geçirildiler.

Tutsakların aileleri de bu işkenceli sorgulardan payını aldı. Aynı gün Mahmud el-Ardah, Ahmed ve Bassam el-Ardah'ın kardeşleri, Muhammed el-Ardah'ın kardeşleri Raddad ve Shaddad el-Ardah ve akrabaları Nidal el-Ardah da gözaltına alındı ve 15 gün gözaltı süresi verildi.

İsrail zindanlarındaki Filistinli tutsaklar, 17 Eylül Cuma günü açlık grevi ve çeşitli ey-

lemlere başladılar. Bu 5 özgür gün süresince Gilboa hapishanesinde tutulan 400'den fazla Filistinli diğer cezaevlerine sürgün edildi, kantine veya hapishane dükkanına erişimleri engellendi ve aile ziyaretleri ve yasal ziyaretler engellendi, bu arada askeri köpekler de dahil

yanındaki Filistinliler de zindandaki tutsaklarla dayanışma için eylemler ve kampanyalar düzenledi.

#GilboaPrisonBreak

Gilboa zindanından firar eden 6 Filistinli tutsaktan kalan Muhammed El Ardah ve Yakup

olmak üzere şiddetli aramalara ve saldırılara maruz kaldılar. Bu saldırılara yanıt olarak Filistinli tutsaklar eylemler yaptı ve hücrelerini ateşe verdiler.

Dışarıda ise Batı Şeria, Gazze ve Doğu Kudüs'teki Filistinliler, bu süreçte İsrail'in uyguladığı "toplu cezalandırma" önlemlerinin sona ermesi için 10-11-12 Eylül günleri art arda protestolar düzenlediler. Dünyanın dört bir

Kadiri 19 Eylül günü yakalandı.

Tutsaklar, Cenin mülteci kampına 4 km mesafede bulunan bir mahallede yakalandılar. Kendilerini evinde saklayan 2 Filistinli de onlarla beraber tutuklandı.

Tutsakların eylemi tutuklanma ile sonuçlansa da, hem zindanlar savaşı açısından, hem de Filistin Devrimi açısından büyük bir başarı ve moral kaynağı oldu.

Aydınlık Yol Tarihi Lideri Abimael Guzman Öldü

Peru'da Aydınlık Yol'un tarihi lideri Abimael Guzmán Reynoso, 11 Eylül Cumartesi günü 86 yaşında Peru'da Callao Deniz Üssü'nün maksimum güvenli hapishanesinde ömür boyu hapis cezasını çekerken öldü.

Haber Ulusal Cezaevi Enstitüsü (INPE) başkanı Susana Silva, yerel saat 06.40'ta duyurdu.

Eski Felsefe Profesörü Guzman, bilinen adıyla "Yoldaş Gonzalo", 1992 yılından beri cezaevindeydi.

12 Eylül 1992 tarihinde yakalanan Başkan Gonzalo'nun duruşmaları, güvenlik gerekçesiyle yüzleri kapalı hakimler tarafından gerçekleştirilmişti. O zamandan bu yana da denizin altında bir zindanda tek başına tutuluyordu. Yoldaş Gonzalo için, "Fidel Castro hariç, bir hükümeti devirip iktidarı almaya en çok yaklaşan Latin Amerikalı devrimcidir" deniliyordu. Ve tutsak düşüğünden bu yana sergilediği başeğmez tutum ile emperyalizme ve onun işbirlikçilerine baş eğmeyeceğini tüm dünyaya göstermişti.

Gonzalo, yakalandığı cilt kanseri

zamanında tedavi edilmeyerek bulunduğu Deniz Hastanesinde genel bir enfeksiyon nedeniyle hayatını kaybetti.

İstanbul'da 2 Eylül günü Başkan Gonzalo'nun yaşamını savunmak için Yeni Demokrasi ve Partizan tarafından İstanbul Peru Konsoloslugu önünde bir eylem gerçekleştirilmiş, Peru devleti protesto edilmişti.

HBDH da 5 Eylül günü bir açıklama yayımlayarak "Dr. Abimael Guzman (Gonzalo)'nın Hayatını Savunalım!" demişti.

"Peru ve Latin Amerika devrim mücadelesi içinde Peru Komünist Partisi/Aydınlık Yol bir dönem önemli etkilerde bulunmuş, emperyalizme ve yerel işbirlikçilerine karşı önemli bir gerilla savaşımı yürütmüştür. Halk Savaşı Stratejisini Peru özgüline uyarlamış, devrimci mücadelenin katabolizmi geliştirmeye büyük hizmetlerde bulunmuş bir Parti'dir. Gonzalo; Aydınlık Yol'un lideri olarak '92 yılında tutsak düşmüştür ve o günden beri deniz altında tek başına bir zindanda tutulmaktadır." denilen açıklamada "PKP önderi Gonzalo, yargılayanları yargılayan ve

onların salonlarında Enternasyonal Marşını haykırarak sembolleşen bir devrim önderidir. Emperyalizmin ve yerli uşaklarının saldırıları karşısında Gonzalo'nun hayatının savunulması demek, devrimci mücadelede enternasyonalist dayanışmayı daha da büyütmek demektir." diye vurgulandı.

Açıklama şöyle sona erdi:

"Peru'dan Türkiye ve Kürdistan'a kadar gelişen devrim mücadelesinin, anti-emperyalist, anti-faşist ve işgale karşı gelişen mücadelenin susturulmayacağına işareti Gonzalo'nun hayatının savunulmasında yatmaktadır.

HBDH olarak bizler, egemen ve faşist devletlerin saldırılarına ülkemizden tanığız. Faşist TC devleti de, Peru devleti gibi Kürt Özgürlük Hareketi önderi Abdullah Öcalan'a yönelik tecrit uygulamakta ve tüm devrimci-yurtsever tutsakların açlık grevi direnişine yönelik saldırılarda bulunmaktadır. Faşizmin coğrafyası değişse de yöntemi değişmemektedir. Bu durum, bize enternasyonal dayanışmayı daha da güçlendirme görevini önümüze koymaktadır."

